

✦ od autorky trilogie This Man ✦

Jodi Ellen Malpasová

JEDNA NOC
Odhalená

SEXY, EMOCIONÁLNÍ, FASCINUJÍCÍ A TAJEMNÉ

Jedna noc 3: Odhalená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
Jedna noc 3: Odhalená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Odhalená*

*Pro mou partačku. Někteří lidé prostě ve vašem životě být mají.
A ona vždycky byla v tom mém. Katie Fanny Cooková, děkuji,
že tu pro mě každý den jsi. Děkuji, že mě necháváš být sama
sebou a že mě za to miluješ. Děkuji za to, že víš, kdy potřebuji
být sama, a netlačíš na mě, když poznáš, že to všechno potřebuji
ze sebe dostat ven.*

Děkuji za to, že mě čteš jako knihu.

Děkuji ti za... všechno.

Poděkování

Před nějakým časem jsem svěřila svou duši papíru, aby si ji mohl kdokoli přečíst. Ze začátku jsem vůbec nevěřila, že by můj první román, *This Man*, opravdu někdo četl, ale opak byl pravdou. A teď jsem tady, dva roky kráčím po úžasné spisovatelské cestě, na které jsem se ocitla, a napjatě s trochou bázně čekám, až se všichni ponoříte do mé šesté knihy. Nehodlám pokoušet osud. Jestli je mým údělem brát vás do světa mé představivosti a pomáhat vám ji prostřednictvím napsaných slov prožít, pak to budu s potěšením dělat po zbytek svých dní. Moji oddaní čtenáři, děkuji vám, že mohu rozbouřit vaše emoce. Jako vždy cítím obrovskou vděčnost ke všem, kdo mi pomáhají, aby se mé příběhy dostaly na světlo světa, zvláště Leah, mé redaktorce v nakladatelství Grand Central. *Odbalená* mě citově úplně vyždímala. Byla jsem vyčerpaná a ona mi trpělivě pomohla dovést Livyn a Millerův příběh ke konci.

Takže teď se můžete ještě jednou a naposledy ztratit ve světě Millera Harta.

Uvidíme se na další straně.

J. E. M.

Prolog

William Anderson seděl ve svém lexusu na rohu známé ulice více než hodinu. Celou zatracenou hodinu, a pořád nedokázal najít sílu vystoupit z auta. Ani na vteřinu nespustil oči ze starého viktoriánského domu s terasou. Už dvacet let se téhle části města vyhýbal, jen s jedinou výjimkou. Aby ji přivedl domů.

Teď se ale musel postavit své minulosti čelem. Musel tam jít. Musel na ty dveře zaklepat. A toho se děsil.

Už mu nezbylo nic jiného, jenom ten malý kluk, který ve své neklidné mysli všemožně hledal cestu, kudy z toho ven. Žádnou ale nenacházel. „Čas postavit se nevyhnutelnému, Wille,“ povzdechl si a vystoupil z auta. Tíše za sebou zavřel dveře a vyrazil k domu, znechucený, že nedokáže uklidnit svoje bušící srdce. Vibrovalo mu v hrudníku a dunělo ozvěnou v uších. Každým krokem byla její tvář jasnější a jasnější, až musel bolestně zavřít víčka.

„K čertu s tebou, ženská,“ zamumlal a zachvěl se.

Ke vchodu došel mnohem dřív, než by si přál. Stál tam a zíral na dveře. Jeho ubohou mysl zahltilo příliš mnoho špatných vzpomínek, než aby se s nimi dokázal vypořádat. Připadal si jako slaboch, což William Anderson nezažíval nějak často. Už se proti tomu obrnil. Poté, co potkal ji, se proti tomu zatraceně obrnil.

Zvrátil hlavu, nakrátko zavřel oči a zhluboka se nadechl, tak zhluboka, jak ještě nikdy v životě. Pak zvedl třesoucí se ruku a zaklepal na dveře. S přicházejícími kroky mu vylétl tep doslova až k nebeským výšinám, a když se dveře otevřely, málem přestal dýchat.

Ani trochu se nezměnila, třebaže teď už jí muselo být... kolik? Osmdesát? Vážně to bylo už tak dlouho? Nevypadala nijak překvapeně a on netušil, jestli je to dobře, nebo špatně. Rozhodnutí si schoval na později. Bylo toho spousta, o čem si museli promluvit.

Chladně k němu pozvedla teď už šedé obočí, a když začala mírně vrtět hlavou, William se lehce usmál nervózním úsměvem. Pak se začal třást od hlavy až k patě.

„No to se podívejme, co mi kočka přitáhla domů,“ povzdechla si.

KAPITOLA PRVNÍ

Je to tu dokonalý. Ale bylo by to ještě dokonalejší, kdybych neměla hlavu plnou obav, strachu a zmatku.

Překulím se v obrovský posteli na záda, zahledím se do oken v klenutým stropě našeho hotelovýho apartmá a vidím nadýchaný obláčky, roztroušený po jasně modrý obloze. Vidím taky mrakodrapy, vypínající se do nebes. Zadržím dech a zaposlouchám se do teď už povědomých zvuků newyorskýho rána – klaksony aut, hvízdání a všudypřítomnej rámus, to všechno se dá z dvanáctýho poschodí rozeznat. Jsme sevřený uprostřed zrcadlovejch mrakodrapů, takže tahle budova vypadá jako ztracená uvnitř betonu a skleněný džungle. Okolí je neuvěřitelný, ale kvůli tomu tohle místo dokonalý není. Dokonalej je muž, co leží v měkký obří posteli vedle mě. Jsem si jistá, že i postele mají tady v Americe větší. Všechno v Americe se zdá větší – domy, auta, osobnosti... , moje láska k Milleru Hartovi.

Už jsme tady skoro dva týdny. Hrozně se mi stýská po babče, ale každej den si voláme. Nechali jsme se spolknout městem a nemáme na práci nic, jen se ztratit jeden v druhým.

Můj dokonale nedokonalej muž je tu uvolněnej. Pořád má ty svoje vrtochy, ale s tím dokážu žít. Kupodivu mi začíná spousta jeho

obsedantně kompulzivních zvyků připadat k sežrání. Teď už je to jasný. A klidně mu to řeknu i do očí, i když Miller pořád ignoruje fakt, že je ve většině ohledů svého života zmrzačený obsesí. A to včetně mě.

Ale tady v New Yorku není alespoň nikdo, kdo by se mezi nás pletl – nikdo se mu nesnaží sebrat jeho nejceněnější vlastnictví. To já jsem věc, který si nejvíc cení. A ten titul nosím s nadšením. Je to taky ovšem břemeno, který ochotně vláčím na svejch ramenou. Protože vím, že tohle naše malý útočiště je jenom dočasný. Čelit temnému světu je bitva, která se pořád vznáší na obzoru naší současné skoro dokonalý existence. A já se nenávidím, že pochybuju o své síle věřit, že se skrz to dostaneme – o síle, o níž Miller nepochybuje, že ji mám.

Vedle mě se kdosi mírně zavrtí a přitáhne mou pozornost zpátky do toho přepychového bydlení, který už od příjezdu do New Yorku nazýváme domovem. Usměju se, když ho sleduju, jak se s roztomilým mumláním zavrtal nosem do polštáře. Tmavý vlasy má rozčuchaný jako roští a tváře mu pokrývá drsný strniště. Vzdychnu a v polospánku hmatá kolem sebe, dokud pod prstama neucítí moje divoký vlny. Usměju se ještě víc a bez hnutí se dívám na jeho tvář. Cítím, jak mi zaplétá prsty do vlasů a zase se uklidňuje. Tohle se stalo dalším zvykem mýho džentlmena na částečnej úvazek. Hraje si s nima celý hodiny, dokonce i ve spánku. Párkrát mě to probudilo, vlasy samej uzel a někdy i se zamotanýma Millerovýma prstama, ale nikdy jsem si nestěžovala. Potřebuju cítit jeho dotyky, jakýkoliv.

Pomalů se mi zavírají víčka, jeho vískání mě konejší. Ale skoro vzápětí na můj mír a klid začnou útočit nevítaný představy – včetně toho neodbytného vidění Gracie Taylorovy. Prudce otevřu oči, vystřelím na posteli do sedu a trhnu sebou, když se mi hlava zvrátí dozadu. „Sakra!“ zasyknu a opatrně se chopím úkolu vymotat Millerovy prsty

ze svých vlasů. Párkrát něco zavrčí, ale neprobudí se. Položím mu ruku na polštář a tiše se odsunu ke kraji postele. Přes rameno vidím Millera ztraceného v hlubokém spánku a tiše doufám, že se mu zdá něco klidného a pěkného. Ne jako mně.

Dotknu se chodidlama plyšového koberece a vstanu. S povzdechem se lehce protáhnu. Pak se nepřítomně zahledím skrz obrovský okno. Opravdu jsem poprvé za osmnáct let spatřila svoji matku? Nebo to byla jenom halucinace způsobená stresem?

„Pověz mi, co trápí tu tvoji krásnou hlavu,“ přetrhne mi myšlenky jeho ospalý chrapot, tak se otočím a najdu ho ležet na boku s tváří položenou na sepjatejch rukou. Přinutím se k úsměvu, i když je mi jasný, že ho nepřesvědčí, a nechám Millera s celou jeho dokonalostí, aby mě rozptýlil od nejistoty.

„Jenom jsem se zasníla,“ prohodím tiše a ignoruju jeho pochybovačnej výraz. Mučila jsem se v duchu už od okamžiku, co jsme nasedli do letadla. Tu chvíli jsem si přehrávala pořád dokola a Miller moji tichou zamyšlenost mlčky respektoval. A nijak na mě netlačil, což mě ujistilo v přesvědčení, že to nejspíš připisuje reakci na trauma, který nás přivedlo do New Yorku. Částečně má možná pravdu. Co jsme sem přijeli, pronásleduje moji mysl tolik událostí, odhalení a vizí, až mě pěkně vytáčí, že si nemůžu Millera a jeho odhodlání mě uctívat naplno vychutnat.

„Pojď sem,“ zašeptá. Zůstane nehybně ležet, žádný gesto ani pobídka, jenom tichý, velitelský slova.

„Chystala jsem se jít udělat kafe.“ Jsem blázen, když si myslím, že se mi povede dál se vyhýbat jeho otázkám nebo starostem.

„Už jsem tě žádal jednou.“ Zvedne se na loket a nakloní hlavu. Rty má sevřeny do úzký linky a propaluje mě křišťálově modrýma očima. „Nerad bych to opakoval.“

S povzdechem maličko zavrtím hlavou a vklouznu zpátky pod deku. Přisunu se k němu a on mě nechá, abych si našla své místo u něj na hrudi. Jakmile se uvelebím, obejmě mě a nosem zamíří přímo do mých vlasů. „Lepší?“

Přikývnu a zírám na jeho rozložitý svaly, zatímco on mě celým tělem vnímá a zhluboka dýchá. Víím, že mě zoufale touží ukonejšit. Ale neudělá to. Dopřává mi chvilku klidu a mně je naprosto jasný, že je to pro něj neuvěřitelně těžký. Moc přemýšlím. Víím to a Miller to ví taky.

Odtáhne se a pár vteřin se mi marně pokouší urovnat neposlušný prameny. Pak na mě zaostří modré oči. „Nikdy mě nepřestaň milovat, Olivie Taylorová.“

„Nikdy,“ ujistím ho a hluboko uvnitř se mi usazuje vina. Neměl by si dělat o mou lásku starosti – ani trochu. „Nepřemýšlej tolik.“ Zvednu ruku a palcem mu přejeďu po spodním rtu. Dívám se, jak líně mrká a chytne mě, aby si ji přidržel u úst.

Rozevře mi dlaň a vtiskne do ní polibek. „Tohle je oboustranné, holčičko moje. Nemůžu tě vidět smutnou.“

„Mám *tebe*. Rozhodně nemůžu být smutná.“

Usměje se a nakloní, aby mi dal lehkou pusku na špičku nosu. „Dovoluji si nesouhlasit.“

„Můžeš si dovolovat, jak chceš, Millere Harte.“ Rychle mě popadne a přitáhne si mě na sebe. Roztáhne stehna, abych se mezi nimi mohla uvelebit. Pak mi sevře dlaněmi tváře a zvedne ke mně rty. Jsou jen pár milimetrů od mých, až na sobě cítím jeho horkej dech. Nedo-kážu si pomoci, abych nijak nezareagovala. A ani nechci.

„Nech mě tě ochutnat,“ zamumlá a pátrá mi v očích.

Přitisknu se blíž, spojím naše rty a přesunu se výš, až mu sedím obkročmo na bocích. Na zadku cítím, v jaký je náladě, tvrděj a horkej.

Spokojeně zavráním, vděčná za taktiku, kterou mě chce rozptýlit. „Myslím, že jsem na tobě závislá,“ prohodím. Pak ho popadnu za zátylek a netrpělivě ho přiměju se posadit. Moje nohy si najdou cestu kolem jeho pasu a on mi dá na oplátku ruce pod zadek, přitáhne si mě blíž a naše jazyky se nepřestávají míhat v pomalém vzrušujícím tanci.

„To je dobře.“ Přeruší polibek a mírně mě posune vzad, aby mohl sáhnout na noční stolek pro kondom. „Tvoje dny už musí být na spadnutí,“ podotkne a já přikývnu. Natáhnu se, abych mu pomohla. Vezmu mu kondom z ruky a roztrhnu balíček. Stejně jako Miller se nemůžu dočkat, až mě zase začne uctívat. „Pak nebudeme muset používat tohle.“ Nasadí si ho, zase si mě přitáhne, nadzvedne a pak mě s pevně sevřenými víčky pomalu spouští na svou erekci. Sklouznu dolů a pohltním ho až na doraz.

Tiše a trhaně zasténám uspokojením. Naše spojení zažene každé problémy a nenechá místo pro nic než neustávající rozkoš a neutuchající lásku. Je ve mně hluboko, zůstává nehnutě a já zvrátím hlavu a zatnu mu nehty do ramen, abych se udržela aspoň trochu pod kontrolou. „Pohni se,“ prosím. Zakroužím boky a dech se mi zadržává.

Jemně mě kousne do ramene. Zároveň mě začíná precizně navádět k pohybu. „Je to dobré?“

„Lepší než cokoli, co bych si dokázala představit.“

„Souhlasím.“ Zvedá boky nahoru a zároveň mě tlačí dolů, ždímá slast z obou našich trhaně dýchajících těl. „Olivie Taylorová, jsem tebou tak kurevsky fascinovaný.“

Jeho pravidelnej rytmus je víc než dokonalej, oba nás pomalu vede k vrcholu, s každým pohybem jsme blíž k explozi. Když jsem dole, špička klitorisu se mi otrě o jeho podbříšek a já sípavě zafňukám; a pak už se moje tělo zvedá, ten úžasnej tlak se na krátkou chvíli zmírní, a zase

jsem zpátky na tom nádherným vrcholku rozkoše. Jeho vědoucí pohled mi napoví, že dělá všechno naprosto záměrně, a neustálý líný mrkání a pootevřený smyslň rty tu zoufalou touhu jenom zintenzivní.

„Millere,“ zalapám po dechu a zabořím mu tvář do krku. Už se na něm nedokážu udržet zpříma.

„Neupírej mi pohled na svou tvář, Olivie,“ varuje mě. „Ukaž mi ji.“

Zavzdychám, olíznu mu hrdlo a lehce ho skousnu, jeho strniště mě poškrábe na zpcený tváři. „Nemůžu.“ Po tom jeho precizním uctívání jsem vždycky naprosto nepoužitelná.

„Pro mě můžeš. Ukaž mi tvář,“ přikáže mi ostře a doprovodí to prudkým zakroužením boků.

Nad tím nečekaným a hlubokým přírazem se zajíknu a hlava mi vystřelí nahoru. „Proč?“ vykřiknu frustrovaně, i když mě to ve stejnou chvíli těší. Drží mě na místě – někde mezi mučením a nevýslovnou slastí.

„Protože chci.“ Převalí mě na záda a se spokojeným výkřikem do mě znovu vstoupí. Zvýší tempo a sílu zrovna tak. Naše milování během uplynulých týdnů zdrsňelo. Jako by někdo cvakl vypínačem a Miller si uvědomil, že když si mě bude brát s trochou agrese a síly, naše intimní chvíle nebudou o nic míň uctivé. Pořád je to milování. Můžu se ho dotýkat a líbat ho a on mi to vrací, odpovídá a neustále mi říká láskyplný věci, jako by ubezpečoval jak sebe, *tak* mě, že je plně při smyslech. Je to zbytečný. Věřím mu celým svým tělem zrovna tak, jako mu věřím svou láskou.

Popadne mě za zápěstí a přidrží mi je pevně za hlavou, vzepře se na silných předloktích a oslepí mě akry vyrýsovaných svalů na hrudníku. Zuby má zaťatý, ale pořád dokážu postřehnout tu mírnou záři vítězství. Je šťastnej. Těší ho, jak po něm bezostyšně a zoufale toužím. Ale úplně stejně touží on po mně. Zvedám boky a začínám vycházet vstříc jeho pevnému rytmu, naše těla do sebe pořád a pořád narážejí.

„Svíráš se kolem mě, holčičko moje,“ lapá po dechu a ten neposlušnej pramen vlasů mu při každém výpadu poskakuje na čele. Všechny nervový zakončení, který mám po těle, se při prudkým náporu tlaku, sbírajícím se v podbřišku, začínají svíjet a cukat. Zoufale se to snažím potlačit, jen abych prodloužila ten ohromující pohled nad sebou, jak z něj kape pot, tvář má protkanou tak intenzivní rozkoší, že byste si ji mohli splést s bolestí.

„Millere!“ křičím nepřítčně, začínám házet hlavou ze strany na stranu, ale nespouštím z něj oči. „Prosím!“

„Prosíš, o co? Chceš se udělat?“

„Jo!“ vyjeknu a pak se prudce nadechnu, když se vrhne vpřed, až mě odsune na posteli výš. „Ne!“ Nevím, co vlastně chci. Potřebuju uvolnění, ale potřebuju taky zůstat na tom vzdáleném místě syrového odevzdání.

Miller sténá, brada mu padá na hrudník a pouští moje zápěstí. Ruce mi okamžitě vystřelí k jeho ramenům. Zaryju do něj nehty. Tvrdě. „Kurva!“ zaryčí a zvýší tempo. Tohle je zatím nejdrsněji, co si mě kdy vzal, ale uprostřed rozkoše otrásající zemí není prostor dělat si s tím starosti. Neublížíje mi, ačkoli mám podezření, že já jemu jo. Prsty mě samotnou bolí.

Vypustím z pusu vlastní řetězec sproštěn, vstřebávám každé pohyb, dokud náhle nepřestane. Cítím, jak uvnitř mě ještě zmohutněl, a pak se s hrdelním zasténáním pomalu odtáhne a plynule vklouzne zase zpátky. Oba nás tím pošle do propasti nepopsatelně úžasnejch pocitů.

Intenzita našeho vyvrcholení mě úplně zbaví rozumu, a jak se zdá, Millera taky. Zhrouť se mi na hrudník, aniž by se staral o to, jestli mě svou váhou nezavalí. Oba divoce lapáme po dechu, oba ještě pulzujeme a jsme úplně vyždímaní. Tohle bylo šílený, zběsilý milování,

který se klidně mohlo proměnit v bezcitný šukání, a když cítím, jak mě začíná hladit dlaněma a jeho rty se mi pomalu plíží po krku, aby našly ty moje, vím, že to Miller vnímá stejně.

„Řekni mi, že jsem ti neublížil.“ Věnuje pár okamžiků mý puse, jemně se jí zmocní a něžně mě kousne do rtu pokaždý, když se trochu odtáhne. Mám jeho ruce všude, hladí mě, konejší, obkreslují.

Se spokojeným povzdechem zavřu oči a vpjím jeho pozornost. Usmívám se a sbírám zbylý síly, abych si ho k sobě přitáhla a ujistila ho objetím. „Neublížil jsi mi.“

Je těžkej, spočívá na mně plnou vahou, ale nijak netoužím se jí zbavit. Jsme propojení... všude.

Zhluboka se nadechnu. „Miluju tě, Millere Harte.“

Pomaloučku se zvedne a shlíží na mě dolů. Oči mu září, ty nádherný ústa se v koutcích zvedají. „Přijímám tvoji lásku.“

Marně se snažím na něj podrážděně přimhouřit oči, ale zvládnou jen napodobit jeho pobavení. Je nemožný odolat, když těmi svými vzácnými úsměvy plýtvá poslední dobou tak často. „Ty jsi ale chytrák.“

„A ty, Olivie Taylorová, jsi dar z nebes.“

„Nebo majetek.“

„To je totéž,“ zašeptá. „Alespoň v mém světě.“ Jemně mě políbí na víčka, pak nadzvedne boky a vyklouzne ze mě. Posadí se na paty. A když si mě přitáhne na klín a pobídne mě, abych si kolem něj obtočila nohy, zahřeje mě spokojenost a v duši mi zavládne mír a klid. Z povlečení zbyla jen hromada zmuchlaný látky a jeho to ani trochu nevzrušuje.

„To jsme tomu dali,“ poškádlím ho s úsměvem a on mi odhrne vlasy za ramena a sklouzne mi rukama po pažích až k dlaním.

„Moje nutkání mít tě v posteli o hodně převáží nutkání mít úhledně ustláno.“

Z úsměvu je najednou pusa od ucha k uchu. „No ne, pane Harte, vy jste právě přiznal nutkání?“

Nakloní hlavu a já zvednu ruku, až mě musí pustit, a dám si načas s odhrnováním jeho neposlušného pramene ze zpoceného čela.

„Možná na tom něco je,“ odpoví beze stopy humoru v hlase.

Trochu se zadrhnu v pohybu a pozorně si ho prohlídnu, pátrám po tom roztomilým dolíčku. Není k nalezení, a tak se na něj tázavě podívám a snažím se přijít na to, jestli konečně uznal, že trpí ohavnými příznakama obsedantně kompulzivní poruchy.

„Možná,“ dodá a udržuje výraz pokerového hráče.

Zalapám po dechu a dloubnu ho do ramene, až mu z pusy vylítne to nejsladší uchechtnutí. Vzhled ani hlas pobaveného Millera nikdy neselže. Vždycky mě to dostane. Je to bez diskuze ta nejkrásnější věc na světě – nejen v mém, ale na *celém* světě. Tím jsem si jistá.

„Spíš rozhodně,“ přeruším jeho smích.

Užasle zavrtí hlavou. „Uvědomuješ si, jak těžké je pro mě přijmout fakt, že jsi tady?“

Úsměv mi zmateně pomasne. „V New Yorku?“ Jela bych i do Mongolska, kdyby o to požádal. Kamkoli.

Lehce se usměje, uhne pohledem a já ho vezmu za bradu a natočím jeho dokonalejší obličej zase zpátky k sobě. „Rozveď to.“ Autoritativně nadzvednu obočí a navzdory všepohlující potřebě s ním laškovat sevřu rty.

„Prostě tady,“ řekne a mírně pokrčí pevnými rameny. „Se mnou.“

„V posteli?“

„V mém životě, Olivie. Když proměňuješ moji temnotu v oslepující světlo.“ Skloní ke mně tvář, rty se mu vznášejí jen centimetry od mých. „Vyháníš moje noční můry a přinášíš krásné sny.“ Drží moje oči v zajetí,

ztichne a čeká, až ta slova od srdce vstřebám. Jako hodně věcem, co poslední dobou říká, tomu rozumím a chápu to.

„Mohl bys prostě říct, jak moc mě miluješ, to by stačilo.“ Našpulím rty, zoufale se snažím zachovat vážnou tvář. Je to těžký, když zrovna takovým mocným prohlášením vyhodil moje padlý srdce do vzduchu. Mám chuť ho převalit na záda a vyjádřit svoje city k němu ohromujícím polibkem, ale jedna drobounká část mýho já si přeje, aby se toho ne zrovna jemného náznaku chopil. Nikdy neřekl nic o lásce. Jen říká, že je *mnou fascinovaný*, a já přesně vím, co tím myslí. Ale nemůžu popřít, že toužím ta dvě jednoduchá slova slyšet.

Miller mě povalí na záda, přidusí mě svým strništěm a zlíbá mi každé kousek obličeje. „Jsem tebou hluboce fascinovaný, Olivie Taylorová.“ Vezme mou tvář do dlaní. „Nikdy se nedozvíš, jak hluboce.“

Kapituluju před ním a nechám ho, aby mě úplně pohltil.

„Přestože bych se nejradši s tebou ztratil v posteli na celý den, máme rande.“ Zlehka mě kousne do nosu a vytáhne z postele. Postaví mě na nohy a rozcuchá mi vlasy. „Dej si sprchu.“

„Provedu, pane!“ zasalutuju mu a jeho oči zvednutý v sloup ignoruju. Pak se odvěču do sprchy.

KAPITOLA DRUHÁ

Stojím na chodníku před naším hotelem a pozoruju oblohu. Je to moje každodenní rutina. Vždycky po ránu seběhnu dolů, nechám Millera v apartmá, ať se tam s něčím pachtí, a na chodníku s hlavou zvrácenou dozadu užasle zírám nahoru do nebe. Lidi mě obcházejí, taxíky i lesklý černý esúvéčka sviští kolem a chaos New Yorku mi plní uši. Propadám kouzlu tyčícího se skla a kovu, který drží stráž nad městem. Prostě... neuvěřitelný.

Neexistuje moc věcí, co mě dokážou z toho stavu zaujetí vytrhnout, ale jeho dotek je jednou z nich. A taky horkej dech na mém uchu.

„Baf,“ zamumlá a otočí si mě v náručí. „Vždyť víš, že přes noc nepovyrostly.“

Znovu pohlédnu nahoru. „Já prostě nechápu, jak tu můžou jen tak stát.“ Vezme mě za bradu a stáhne ji zase dolů. V očích něžnej a pobavenej pohled.

„Možná by se dalo najít něco, co tu tvoji fascinaci uspokojí.“

Nechápavě nakloním hlavu. „Co tím myslíš?“

Vklouzne mi dlaní do zátylku a nasměruje mě k Šestý avenue. „Možná by ses měla vrhnout na studium pozemního stavitelství.“

Vyvlíknu se mu a vezmu ho za ruku. A on mě nechá, přehmátne prsty tak, až mě pohodlně uchopí. „Víc mě zajímá historie budov než to, jak byly postavený.“ Vzhlednu k němu a pak s úsměvem nechám oči sjet po celý výšce jeho postavy. Má na sobě džíny. Pěkný, pohodlně padnoucí džíny a jednoduchý bílý tričko. Nosit tady obleky by bylo směšně nevhodný a já jsem se nijak nebála mu to říct. Ani se kvůli tomu nehádal, nechal se na celej první den, co jsme tu byli, zatáhnout do Saksu na Pátý avenue. V New Yorku nemá potřebu nosit oblek; není tu nikdo, koho by potřeboval oklamat svojí rutinou rezervovanýho džentlmena. Navzdory tomu se Miller Hart ale pořád nedokáže jen tak courat. Nebo se odvázat, když už na to přijde.

„Takže, pamatuješ si dnešní úkol?“ zeptá se, když se zastavíme na přechodu na červenou. Podívá se na mě se zvednutým obočím a já odpovím úsměvem.

„Jasně, a jsem připravená.“ Včera, než si Miller vyřídil nějaký obchodní telefonáty, jsem se na celý hodiny ztratila v Newyorský veřejný knihovně. Vůbec se mi odtamtud nechtělo pryč. Trochu jsem se mučila googlením jména „Gracie Taylorová“. Ale jako by ani neexistovala. Po pár dalších marnejch pokusech jsem se zahrabala do hromady knih, nejenom o historický architektuře. Tak trochu jsem nahlédla do jedný o obsedantně kompulzivní poruše a našla jsem pár věcí souvisejících se vztekem. A Miller rozhodně výbušnej je.

„A jakou budovu sis vybrala?“

„Brill Building.“

Zamračí se na mě. „Brill Building?“

„Jo.“

„Co třeba spíš Empire State nebo Rockefeller?“

Usměju se. „Historii těchhle budov zná každěj.“

Taky jsem si myslela, že všichni znají historii většiny domů v Londýně, ale spletla jsem se. Miller o Café Royal ani o jeho příběhu nevěděl vůbec nic. Možná jsem se do opulentnosti Londýna ponořila až trochu moc. Víím o něm všechno a nejsem si jistá, jestli jsem kvůli tomu nešťastná, posedlá, nebo zatraceně dobrá turistická průvodkyně.

„Opravdu?“

Jeho pochybnosti mě těší. „Brill Building je mnohem míň známá, ale slyšela jsem o ní a myslím, že se ti bude líbit, co jsem se o ní dozvěděla.“ Na semaforu naskočí zelená, a tak vkročíme na přechod. „Má moc zajímavou hudební minulost.“

„Vážně?“

„Jo.“ Podívám se na něj a on se láskyplně usměje. Možná vypadá, že ho ty zbytečný vědomosti o historický architektuře trochu děsí, ale já víím, že ho moje nadšení ve skutečnosti těší. „A nezapomněl jsi na svůj úkol?“ Zatáhnu ho za ruku, než nás strhne k přechodu na další ulici.

Můj úžasnej, obsesivní muž se na mě pozorně zadívá. A já se zazubím. Vzpomíná. „Něco ohledně rychlého občerstvení.“

„Hot dogy.“

„Správně,“ potvrdí. Úzkost mu doslova číší z očí. „Chceš, abych snědl hot dog.“

„Přesně,“ ujistím ho, v duchu trochu hysterická. Každý den, co jsme v New Yorku, si navzájem dáváme různé úkoly. Millerovy výzvy jsou pro mě vždycky tak nějak zajímavý, od přípravy přednášky o místní budově až ke koupání, aniž bych se ho dotkla, třebaže on se směl dotýkat *mě*. To bylo mučení a já ohavně selhala. Ne že by ho to nějak zvlášť trápilo, ale ztratila jsem bod. Moje úkoly byly trochu dětinštější, ale pro Millera dokonalý, jako sednout si na trávnik v Central Parku,

najíst se v restauraci, aniž by si precizně srovnal sklenku na víno, a teď sníst hot dog. Moje úkoly byly vždycky snadný... hypoteticky. Některý splnil a v jinech selhal, jako s tou sklenicí. Skóre? Osm pro Olivii, sedm pro Millera.

„Jak si přeješ,“ odfrkne si a pokusí se mě odtáhnout přes ulici, ale já se pevně zapřu a čekám, až mi zase začne věnovat plnou pozornost. Ostražitě se na mě zadívá a v hlavě se mu očividně roztáčejí kolečka. „Ty chceš, abych snědl hot dog z jednoho z těch ušmudlaných mrňavých stánků na rohu, že ano?“

Přikývnu. Víím, že právě zahlídl jeden z těch *ušmudlaných mrňavých stánků na rohu* jen o pár kroků dál. „Tady jeden je.“

„Jak příhodné,“ přemítá a váhavě mě následuje k vozíku.

„Dva hot dogy, prosím,“ řeknu prodavači a Miller se vedle mě rozpačitě ošije.

„Jasňáčka, zlato. Cibuli? Kečup? Hořčici?“

Miller o krok postoupí. „Nic.“

„Všechno!“ skočím mu do řeči, odstrčím ho dozadu a ignoruju jeho nespokojený zájknutí. „Spoustu všeho.“

Prodavač se uchechtne, strčí do bagetky párek, navrší na něj cibuli a pak na něj navrch cikcak nastříká hromadu kečupu a hořčice. „Cokoli si dáma přeje,“ řekne a podá mi výslednej produkt.

Strčím ho rovnou Millerovi a usměju se. „Vychutnej si to.“

„To pochybuju,“ zamumlá a pochybovačně svoji snídani pozoruje.

Hodím po prodavači omluvným pohledem, vezmu si svůj hot dog a vrazím mu desetidolarovku. „Drobný si nechte,“ řeknu, rychle popadnu Millera za ruku a táhnu ho pryč. „To bylo hrubý.“

„A co má být?“ vzhledne jako totální křupan a já zvednu nad jeho ignoranci oči v sloup.

Zakousnu se do jednoho konce párku a ukážu mu, jak na to. Ale on na svůj hot dog jenom zírá, jako by to byla ta nejpodivnější věc, jakou kdy viděl. Dokonce ho párkrát otočí v rukou, jako by mu pohled z jinýho úhlu mohl dodat na chutnosti. Mlčím, vychutnávám si svůj a čekám, až se do něj pustí. Mám napůl snědeno, než se odhodlá kousek si uždíbnout.

A pak sleduju s hrůzou – která se skoro vyrovná Millerově –, jak obří kydanec cibule, smíchanej s adekvátním množstvím kečupu a hořčice, sklouzne z konce hot dogu a rozpleskne se mu na zářivě bílým tričku.

„Ou,“ ztěžka polknu a obrním se před bezprostředním záchvatem.

Zírá na svůj hrudník, na čelisti mu přeskakuje sval, a hot dog bleskem končí na zemi. Zabořím zuby do spodního rtu, abych se udržela, něco neřekla a nepříživila tak podráždění, který se z něj ve vlnách valí. Vytrhne mi z ruky ubrousek a začne se zuřivě otírat, čímž tu skvrnu jenom ještě víc rozpatlá. Trhnu sebou. Miller se zhluboka nadechne. Pak zavře oči, pomalu je zase otevře a zaostří na mě. „To je... kuřevsky... dokonalé.“

Odfrknu si, ret mi bolestivě vyklouzne ze zubů a ze všech sil se pokouším zadržet smích, ale nedaří se mi to. Odhodím svůj hot dog do nedalekýho koše a přestanu se ovládat. „Je mi to líto,“ zajíkám se smíchy. „Děláš, jako by to byl konec světa.“

V očích mu zaplane, popadne mě za krk a vede po ulici, zatímco já se snažím ze všech sil uklidnit. Neocení to, ať už jsme v Londýně, New Yorku nebo Timbuktu.

„Tohle půjde,“ prohlásí.

Zvednu hlavu a naproti nám spatřím obchod Diesel. Rychle mě převede přes ulici; do červený už zbývají jenom tři vteřiny, ale není

pochyb, že na svý misi zbavit se příšernýho fleku na tričku nehodlá připustit žádný zdržení. S absolutní jistotou vím, že by si tenhle obchod za normálních okolností nikdy nevybral, ale jeho současnej poskvrněnej stav mu nedovolí hledat formálnější obchod.

Vejdeme dovnitř a okamžitě na nás zaútočí hlasitá dunivá hudba. Miller si svlíkne špinavý triko a vystaví každému na odiv svý ostře řezaný svaly. Od pasu těch dokonale padnoucích džínů až k napjatým břišákům se rozvírá nádherný věčko... a pak ten jeho hrudník. Nevím, jestli kvílet nadšením, nebo ho seřvat, že se takhle v obchodu vystavuje všem na odiv.

Vrhne se k nám neskutečný množství prodavaček a padají jedna přes druhou, aby se k nám dostaly jako první. „Můžu vám pomoci?“ Vyhraje drobounká Asiatka, samolibě se usměje na svý kolegyně a začne nad Millerem doslova slintat.

Jeho maska vklouzne na svý místo, což mi nepokrytě udělá radost. „Tričko, prosím. Cokoli,“ řekne a mávne pohrdavě rukou do prostoru.

„Jistě!“ Prodavačka je v tu ránu pryč, cestou se prohrabuje různými věšáky a volá na nás přes rameno, abychom ji následovali. Miller mi znovu položí dlaň na zátylek a společně kráčíme až do zadní části obchodu. Prodavačka už má v rukou hromady věcí. „Dám vám to všechno do kabinky, a jestli budete potřebovat moji pomoc, zavolejte.“

Zasměju se, čímž si vysloužím zvědavěj pohled od Millera a našpulený rty od slečny Kokety. „Jsem si jistá, že tvoje bicepsy by potřebovaly přeměřit.“ Sáhnu dolů a přejedu mu dlaní po stehně, až nakrčí čelo. „Nebo možná vnitřní strana nohou.“

„Drzounko.“ Pořád polonahej se otočí zpátky k prodavačce a probírá se horou oblečení v její náruči. „Tohle bude stačit,“ řekne a vytáhne krásnou ležérní modro-bíle kostkovanou košili s ohrnutýma

rukávama a kapsičkama na obou stranách hrudi. Bezstarostně strhne visačku, oblíkne si ji a vyrazí k pokladně. Slečnu Koketu tam nechá stát s vyvalenýma očima. Visačku odhodí na pokladní pult spolu se stodolarovkou a bez zastavení pokračuje ven. Cestou si ještě zapíná knoflíky.

Dívám se, jak mizí z obchodu, a prodavačka stojí vedle mě, celá oněmělá úžasem. Slintat ovšem nepřestává. „Ehm, díky.“ Usměju se na ni a vyrazím za svým upjatým špatně vychovaným džentlmenem na částečnej úvazek.

„To bylo pěkně hrubý!“ prohlásím, když ho venku dohoním. Právě si zapnul poslední knoflík.

„Koupil jsem si košili,“ rozhodí rukama, očividně zmatenej, proč se tak mračím. Dělá mi starosti, že si vůbec není vědom svejch podivnejch způsobů.

„Jde o to, jak sis ji koupil,“ namítnu a zvednu zrak k nebesům, aby mi přišla na pomoc.

„Myslíš, jak jsem řekl prodavačce, co bych rád, ona mi to našla, já jsem si to zkusil a pak za to zaplatil?“

Unaveně svěsím hlavu a uvědomím si jeho povědomou netečnost. „Chytráku.“

„Jenom konstatuji fakta.“

I kdybych měla energii se s ním hádat, což nemám, nevyhrála bych. Starýho psa novým kouskům nenaučíš.

„Cítíš se líp?“ zeptám se.

„Ujde to.“ Uhladí si kostkovanou košili a zatahá za spodní lem.

„Aspoň že tak,“ povzděchnu si. „Kam teď?“

Dle svýho zvyku mě lehkým pohybem zápěstí otočí. „Brilliant Building. Čas na tvůj úkol.“

„Je to *Brill Building*,“ rozesměje se. „A je to tudy.“ Rychle změním směr, takže mě Miller musí pustit, a místo toho ho vezmu za ruku. „Věděl jsi, že v té budově napsala spousta známých skladatelů svoje hity? Ty nejslavnější osobnosti v americký hudební historii.“

„Fascinující,“ přemítá Miller a láskyplně se na mě zadívá.

Usměju se a pak se dotknu jeho zarostlý brady. „Ne tak fascinující jako ty.“

Po pár hodinách courání po Manhattanu a lekci dějepisu nejen o Brill Building, ale i o kostelu svatého Tomáše vykročíme s Millerem k Central Parku. Dáváme si načas, oba mlčíme a jen se líně procházíme středem široké cesty po stranách lemovaný lavičkama. Obklopuje nás klid a mír, betonovej chaos zůstal daleko za náma. Jakmile přejdeme silnici, která dělí park na dvě poloviny, a vyhneme se všem běžcům, sestoupíme po velikánským schodišti k fontáně. Miller mě obejmě dlaněma kolem pasu a zvedne na okraj toho obřího vodního díla. „Tak,“ řekne a uhladí mi sukni. „Dej mi ruku.“

Poslechnu ho, směju se jeho formálnosti a nechám ho, aby mě provedl kolem fontány. Miller kráčí po chodníku s rukou zvednutou, abychom se ani na okamžik nepustili, a já se tyčím nad ním. Dělán jeden krůček za druhým a sleduju, jak vklouzl volnou dlaní do kapsy u kalhot. „Jak dlouho tu budeme muset zůstat?“ zeptám se tiše. Vráším pohled před sebe, abych neslítla dolů, ale taky trochu proto, že se chci vyhnout tomu jeho rozervanému výrazu, o kterým vím, že bude následovat.

„Nejsem si jistý, Olivie.“

„Chybí mi babča.“

„Já vím.“ Stiskne mi ruku v pokusu dodat mi odvalu. Nefunguje to. Víím, že si William vzal za svý, že na ni v mý nepřítomnosti dohlídne, ale dělá mi to starosti. Pořád totiž nemám ani ponětí, co jí řekl o svý a matčině minulosti, natož o tý naší.

Zvednu oči a spatřím malou holčičku, která poskakuje po okraji fontány proti mně a udržet rovnováhu jí jde rozhodně líp než mně. Obě se sem nevejdeme, a tak se pokusím seskočit dolů, ale zajíknu se, když mě Miller popadne do náruče, otočí se se mnou, nechá ji projít, a pak mě zase postaví zpátky. Opřu se mu dlaněma o ramena a během pár vteřin mi zase urovná sukni. „Dokonalé,“ zamumlá si pod nos, vezme mě za ruku a vede dál. „Věříš mi, Olivie?“

Jeho otázka mě zaskočí, ne protože bych pochybovala o odpovědi, ale protože se na tohle neptal, co jsme přiletěli. Nemluvil o tom, co jsme nechali v Londýně, a já jsem s tím byla v pohodě. Nemorální bastardi, kdosi, kdo mě sledoval, Cassie, která se z Millera úplně zcvokla, Sophia, která mi vyhrožovala, řetězy a pouta, placenej sex...

Překvapila jsem samu sebe, jak snadný bylo pohřbít to v sobě někde hluboko a pohroužit se do chaosu v New Yorku – do chaosu, kterej mi ve srovnání s tím vším připadá uklidňující. Víím, že Miller byl mojí pasivitou trochu zmatenej. Zdá se, že je tu něco, co se jen tak pohřbít nenechá. Něco, co nedokážu vyslovit nahlas, ani před Millerem, a dokonce ani sama před sebou. Jediný, co jsem potřebovala, byla jistota, že o babču bude postaráno. Ale teď mám pocit, že přišel čas, kdy už Miller přestane být tak shovívavej.

„Ano,“ odpovím důrazně, ale on se na mě nepodívá ani nedá najevo, že moji odpověď bere na vědomí. Nepřestává upírat pohled dopředu, jemně mě drží za ruku a obchází se mnou oblouk fontány.

„A já věřím tobě, že se mi svěříš se svými starostmi.“ Zastaví se, otočí mě k sobě a vezme mě za obě ruce. Pak zvedne ty své modré oči.

Sevřu rty. Miluju ho za to, že mě tak dobře zná, ale mnohem víc nenávidím, že před ním kvůli tomu nejspíš nikdy nedokážu něco skrýt. A taky se mi nelíbí ta jeho provinilost za to, že mě zatáhl do svého světa.

„Řekni mi to, Olivie.“ Tón má něžnej a povzbudivej. Je to zoufalý.

Sklopím pohled a vidím, jak se jeho nohy přisunuly blíž. „Nejspíš jsem hloupá,“ pronesu tiše. „Myslím, že ten šok a adrenalin mě dost rozhodily.“

Přesune mi ruce do pasu a sundá mě dolů. Pak mě posadí na obrubu fontány. Poklekne přede mnou a vezme mou tvář do dlaní. „Pověz mi to,“ zašeptá.

Jeho potřeba mě utěšit mi dodá odvalu vymáčkout ze sebe to, co mě mučí už od chvíle, kdy jsme sem přijeli. „Na Heathrow... Myslím, že jsem něco viděla, ale je mi jasný, že neviděla, a vím, že je to pito-most a naprosto nemožný a absolutně absurdní a výhled jsem měla zacloněnej a byla jsem tak vystresovaná a utahaná a citově vyčerpaná.“ Nadechnu se a ignoruju jeho vytřeštěný oči. „Nemohlo to tak být. Vím to. Tedy, ona je mrtvá už –“

„Olivie!“ přeruší Miller můj vodopád slov, modré oči dokořán a v dokonalý tváři obavy. „O čem to pro všechno na světě mluvíš?“

„O mé matce,“ vydechnu. „Myslím, že jsem ji viděla.“

„Jejího ducha?“

Nejsem si jistá, jestli věřím na duchy. Nebo možná teď už ano. A protože na to nemám co říct, jen pokrčím rameny.

„Na Heathrow?“ naléhá.

Přikývnu.

„Když jsi byla unavená, emocionálně vyčerpaná a unesl tě bývalý eskort s ohavně výbušnou povahou?“

„Přimhouřím na něj oči. „Jo,“ procedím mezi zubama.

„Chápu.“ Krátce uhne pohledem a pak ho zase vrátí ke mně. „A tohle je důvod, proč jsi byla tak zamklá a tajnůstkářská?“

„Uvědomuju si, jak hloupě to zní.“

„Ne hloupě,“ namítne tiše. „Žalostně.“

Zamračím se na něj, ale on pokračuje, než se stačím zeptat, co tím myslel.

„Olivie, je toho příliš, čím jsme si prošli. V posledních týdnech nás oba dohnala naše minulost. Je pochopitelné, že se cítíš ztracená a zmatená.“ Nakloní se dopředu a přitiskne ke mně rty. „Prosím, důvěřuj mi. Nechci, aby tě tížily nějaké starosti, když jsem tady a můžu ti od nich ulevit.“ Odtáhne se, pohladí mě palci po tvářích a upřímnost, která mu číší z těch neuvěřitelných očí, mě málem zabije. „Nemůžu tě vidět smutnou.“

Najednou si připadám tak strašně hloupá, a protože mu na to nemám co říct, obejmu ho kolem ramen a přitáhnu si ho k sobě. Má pravdu. Není divu, že mám v hlavě takovej zmatek, po tom všem, čím jsme si prošli. „Nevím, co bych si bez tebe počala.“

Nechá se objímat a dýchá mi do vlasů. Cítím, jak vzal do ruky jeden pramen a začíná si ho namotávat na prst. „Byla bys v Londýně a žila bezstarostný život,“ přemítá tiše.

Jeho ponurý prohlášení mě okamžitě vytrhne do reality. Nelíbí se mi a rozhodně mě nijak netěší ani tón, jakým to řekl. „Žila bych prázdněj život,“ namítanu. „Slib mi, že mě nikdy neopustíš.“

„Slibuju.“ Řekne to bez jedinýho zaváhání, ale zrovna teď mi to nestačí. Nejsem si ovšem jistá, co jinýho by mi měl říct, aby mě to uklidnilo.

Je to stejná situace, jako když má přijmout moji lásku. Ta váhavost se místy ještě pořád objevuje, a to se mi nelíbí. Pořád žiju ve strachu, že zase odejde, byť nedobrovolně.

„Chci smlouvu,“ vyhrknu. „Něco právnického, co by stvrdilo, že mě nikdy nemůžeš opustit.“ Okamžitě si uvědomím svoji hloupost a trhnu sebou. V duchu se fackuju. „To vyznělo hrozně blbě.“

„To tedy ano!“ Zaskočí mu, šokovaně málem padne na zadek. Možná jsem to nemyslela tak, jak to vyznělo, ale jeho čirá nechť je jako další facka do tváře. Nikdy jsem na sňatek nebo na cokoli, co bude po dnešku, ani na vteřinu nepomyslela. Existuje až příliš věcí, který snům o budoucnosti a štěstí brání, ale teď na to *vážně* myslím. Jeho okamžitéj odpor mě k tomu ještě víc podněcuje. Jednoho dne se chci vdát. Chci mít děti, psa a útulnej rodinnej domek. Chci všude binec od dětí, aby dělaly lumpárny a pobíhaly po domě a v tuhle chvíli vím, že to všechno chci s Millerem.

Ta realita mě úplně omráčí. Jemu manželství očividně připadá mimo diskuzi. Nenávidí nepořádek, což rovnou můj chaotickej rodinnej život a dům diskvalifikuje. A děti? No, nehodlám se ho ptát a myslím, že ani nemusím, protože si naprosto jasně vzpomínám na fotku toho ztracenýho, ušmudlanýho kluka.

„Měli bychom jít,“ prohlásím a postavím se, než řeknu nějakou další pitomost a budu muset čelit další nechtěný reakci. „Jsem unavená.“

„Souhlasím.“ Úleva se z něj valí ve vlnách, což mojí sklíčenosti nijak nepomáhá. Ani naději na naši budoucnost... až se jednou budeme moct konečně soustředit na naše šťastně až navěky.

KAPITOLA TŘETÍ

Po odchodu z Central Parku mezi námi zůstala rozpačitá a napjatá atmosféra. Jakmile jsme došli zpátky do hotelu, Miller mě nechal, ať se nějak zabavím, a radši zmizel do pracovny, z níž se dalo vyjít i na balkon. Měl nějaký obchodní záležitost, na který musel dohlédnout. Hodina na vyřízení hovorů u něj nebyla nic zvláštního, ale teď to byly už čtyři a nebylo po něm vidu ani slechu. Vůbec žádné známky, že je ještě naživu.

Já zatím na balkonovém lehátku nastavuju tvář slunci a tiše si přeju, aby už konečně vylezl ven. Co jsme v New Yorku, ještě jsme tak dlouho bez fyzického kontaktu nebyli. Doslova po jeho doteku prahnu. Když jsme se vrátili z procházky, zoufale jsem se snažila uniknout napětí a v duchu se mi ulevilo, když zamumlal něco o tom, že si chce vyřídit nějaký obchody, ale teď se cítím ztracenější než kdykoli předtím. Volala jsem babče i Gregorymu, plkala s nimi o ničem a přečetla asi půlku té knížky o historii, co mi Miller včera koupil. Ne že bych si z ní něco zapamatovala.

A teď tu ležím – skoro pět hodin – hraju si s prstýnkem a čím dál víc se užívám našim rozhovorem z Central Parku. Povzdechnu si, sundám prstýnek, zase si ho nasadím. Několikrát jím otočím a ztuhnu, když zpoza dveří do pracovny zaslechnu šramot. Sleduju, jak se pohne

klika, a rychle zabořím nos do knížky. Doufám, že to vypadá, jako bych do ní byla úplně zabraná.

Vrznou dveře, což mě přiměje zvednout pohled od náhodný stránky, na který jsem ji zrovna otevřela. A na prahu najdu stát Millera a pozorovat mě. Je bos, horní knoflík džínů rozepnutej a tričko nemá pro jistotu vůbec. Tmavý vlasy má jako roští, jako by si skrz ně divoce projížděl rukama. Jakmile si všimnu jeho očí, jsem si celkem jistá, že přesně to dělal. Přetékají beznadějí. Pokusí se usmát a já cítím, jak se do mýho padlýho srdce zakousla provinilost. Odložím knížku na stůl a posadím se. Pak si přitáhnu kolena k bradě a obejmů je. Napětí je pořád hmatatelný, ale jeho opětovná blízkost nějak konejší moji osamělost. Ohňostroje pod kůží jsou mi důvěrně známý a uklidňují mě, zatímco si propalují cestu hlouběji.

Chvíli tam mlčky stojí s rukama volně v kapsách, opírá se o rám dveří a přemýšlí. Nakonec si povzdechne, beze slova ke mně dojde a obkročmo se usadí za mnou. Pobídne mě, abych se posunula dopředu. Pak mi vklouzne rukama kolem ramen a přitáhne si mě zády k hrudníku. Zavřu oči a vpíjím jeho přítomnost – jeho dotek, tlukot srdce i jeho dech ve vlasech.

„Omlouvám se,“ zašeptá a přitiskne mi rty ke krku. „Nechtěl jsem tě rozesmtnit.“

Začnu ho krouživými pohyby hladit po džínech. „To je v pořádku.“

„To není v pořádku. Kdybych měl jediné přání,“ začne a rty se mu pomalu pohybují vedle mýho ucha, „přál bych si, abych pro tebe dokázal být dokonalý. Pro nikoho jiného, jen pro tebe.“

Otevřu oči a otočím se k němu. „Tvoje přání už se muselo splnit.“

Lehce se zasměje a pohládí mě po tváři. „Ty musíš být ten nejkrásnější člověk, jakého kdy Bůh stvořil. Tady.“ Očima mi cestuje po tváři.

„A tady.“ Pak mi položí ruku na srdce. Něžně mě políbí na rty, pak na nos, líce a nakonec i na čelo. „Něco máš na stole.“

Instinktivně se odtáhnou. „Co to je?“

„Jdi se podívat.“ Pobídne mě, abych vstala, a pohodlně se opře. Ukáže ke dveřím do pracovny. „Tak běž.“

Těkám pohledem od dveří k Millerovi, dokud tázavě nepovytáhne obočí a nenakopne tím moje váhavý nohy k akci. Plná zvědavosti se obezřetně vleču k pracovně a cítím, jak se mi do zad propalují modré oči. Mezi dveřma se ještě ohlídnu přes rameno. Na dokonale tváři má náznak úsměvu.

„Běž,“ naznačí nehlasně, popadne ze stolu knihu a začne v ní listovat. Sevřu rty, dojdu k honosnému stolu a vydechnu, teprve když se usadím v zeleném koženém křesle. Srdce mi málem proskočí hrudní kostí, když spatřím uprostřed pracovní desky dokonale vyrovnanou obálku, spodní okraj rovnoběžně s hranou stolu. Nahmátnu prstýnek a začnu s ním otáčet kolem prstu. Bojím se a zároveň jsem i zvědavá. Najednou mám totiž před očima úplně jinou obálku – tu na Millerově stole v Ice, tu, která obsahovala dopis na rozloučenou. Nejsem si jistá, jestli to chci číst, ale je od Millera. To on napsal dopis, který je uvnitř, a ať je to, co chce, jen kvůli tomu samotnému faktu jsem hrozně zvědavá.

Zvednu ji, odlepím chlopeň a zjistím, že lepidlo je ještě vlhký. Vytáhnu z ní list papíru a opatrně ho rozložím. Pak se zhluboka nadechnu a obrním se před jeho slovy.

*Holčičko moje,
nikdy nebudu dělat nic už, než Tě uctívat. Pokaždě, když
se dotknu Tebe nebo Tvé duše, vtiskne se to do Tvé nádherné*

myslí navěky – a ještě dál. Všechno jsem Ti to říkal už dříve. Na světě neexistují slova, která by mohla stvrdit to, co k Tobě cítím. Hodiny jsem pátral v anglickém slovníku – nic. Když se to snažím vyjádřit, nic se nezdá dost adekvátní. Přesto vím, jak hluboké jsou Tvé city ke mně. Sám tomu úplně nerozumím. Nepotřebuji stanout před kůžem, abych potvrdil platnost toho, co k Tobě cítím. Navíc Bůh nikdy nepřihlížel našemu milování. Na světě není a nebude nikdy nic, s čím by se to dalo srovnávat.

Jestli chceš tento dopis brát jako můj oficiální slib, že Tě nikdy neopustím, pak ho nechám zarámovat a pověsit nad naši postel. Jestli chceš, abych ta slova řekl nahlas, pak to udělám před Tebou na kolenou.

Jsi moje duše, Olivie Taylorová. Jsi moje světlo. Jsi důvod, proč dýchám. Nikdy o tom nepochybuji.

Bud' mojí navěky, snažně Tě prosím. Protože přísahám, že já jsem Tvůj.

Nikdy mě nepřestaň milovat.

*Navždy Tvůj
Miller Hart*

Čtu to znovu a tentokrát se mi valí po tvářích slzy. Ta slova, napsaná s takovou elegancí, mě tvrdě zasáhnou. Díky nim konečně opravdu rozumím lásce, kterou ke mně Miller Hart cítí. A tak je čtu znovu a znovu. Pokaždý mě zahřejí u srdce a moje láska k němu sílí víc a víc, emoce mě trhají na kusy. Vzlykám nad stolem, tváře mě pálí a jsem celá napuchlá. Miller Hart se vyjádřil naprosto dokonale. Víím, co ke mně cítí. A já si teď připadám hloupě a provinile, že jsem byla nejistá..., že

jsem ze všeho dělala tak velkej problém, třebaže jen v duchu. Jenže on ten můj vnitřní zmatek viděl. A poznal, o co jde.

„Olivie?“

Prudce zvednu oči a spatřím ho stát se znepokojeným výrazem ve dveřích.

„Už jsi kvůli mně zase smutná?“

Všechny moje bolavý svaly jako by zkapalněly. Citově vyčerpaný tělo se téměř zhroutí v křesle. „Ne... Já... To jenom...“ koktám. Pak zvednu papír, zamávám jím ve vzduchu a utřu si oči. „Já nedokážu...“ Snažím se najít sílu, abych dala dohromady něco srozumitelného. „To-lik se omlouvám.“

Vstanu a přinutím nohy, aby mě udržely vzpřímeně. Vyrazím k němu a cestou vrtím hlavou. Mám na sebe vztek, že jsem ho přinutila vysvětlovat něco, co už jsem dávno věděla.

Když už jsem těsně před ním, rozevře náruč a přivítá mě ve svém objetí. Prakticky po něm skočím. Cítím, jak se mi nohy odlepují od země a jeho nos míří přímo do mých vlasů. „Neplač,“ konejší mě a pevně mě objímá. „Prosím, neplač.“

Jsem tak plná emocí, že nejsem schopná promluvit, a tak mu jen ze všech sil vracím objetí a vpíjím každou povědomou linii jeho těla. A v tomhle propletenci končetin setrváme snad celý věky a já se usilovně snažím sebrat. A Miller trpělivě čeká, až se mi to podaří. Nakonec se pokusí odtáhnout a já ho nechám. Pak se sveze na kolena a stáhne mě k sobě dolů. Přivítá mě nádherným úsměvem, odhrne mi vlasy z obličejce a palcem setře slzy, který se mi pořád valí z očí.

Chystá se něco říct, ale místo toho sevře rty. Vidím ten jeho vnitřní boj, jak se snaží zhmotnit své myšlenky. A tak radši promluví já. „Nikdy jsem o tvý lásce nepochybovala, je úplně jedno, jak to řekneš.“

„To jsem rád.“

„Nechtěla jsem, aby ses cítil mizerně.“

Úsměv se mu rozšíří a v očích mu zajiskří. „Dělal jsem si starosti.“

„Proč?“

„Protože...“ Sklopí oči a povzddechne si. „Každá z mých klientek je vdaná, Olivie. Posvěcený prsten a dokument podepsaný knězem pro mě nic neznamenají.“

Jeho příznání mě nepřekvapí. Pamatuju si Williama, jak říkal, že Miller Hart má potíže s morálkou. Za sex s vdanejma ženskejma, a ještě k tomu za peníze, se nejspíš ani trochu nestyděl – dokud nepotkal mě. Položím mu ruku na zarostlou tvář a zvednu ji, aby se na mě musel podívat. „Miluju tě,“ zopakuju a on se usměje, ale jeho úsměv vyzařuje smutek i štěstí zároveň. Je jasnej i temnej. „A vím, jak moc tě fascinuju.“

„To rozhodně nemůžeš vědět.“

„Dovoluju si nesouhlasit,“ zašeptám a zvednu dopis.

Sklopí pohled a na vteřinu se rozhostí ticho, než ke mně zase pomalu zvedne oči. „Nikdy nebudu dělat nic míň, než tě uctívat.“

„Já vím.“

„Pokaždé, když se dotknu tebe nebo tvé duše, vtiskne se to do tvé nádherné mysli navěky.“

Usměju se. „I to vím.“

Vezme mi dopis a odloží ho stranou. Pak se chopí mých rukou i očí. „Sám tomu úplně nerozumím.“

Najednou si uvědomím, že cituje svoje vlastní slova. Nadechnu se, abych ho zastavila, abych mu řekla, že to není třeba, ale umlčí mě prstem na rtech.

„Jsi moje duše, Olivie Taylorová. Jsi moje světlo. Jsi důvod, proč dýchám. Nikdy o tom nepochybuj.“ Čelist má napjatou, a přestože je

tohle kratší verze dopisu, slyšet to nahlas je snad ještě větší utvrzení. „Buď mojí navěky, snažně tě prosím.“ Sáhne do kapsy a vytáhne malou krabičku. „Protože přísahám, že já jsem tvůj.“

Nespouštím z ní oči, navzdory potřebě nechat se konejšit naším spojeným pohledem. Jsem příliš zvědavá. Když mě vezme za ruku a položí mi záhadnou koženou krabičku do dlaně, konečně od ní odtrhnu zrak a podívám se na něj. „Pro mě?“

Pomalů přikývne a posadí se na paty. Udělám to samé.

„Co to je?“

Usměje se, až se objeví ten vzácný dolíček. „Miluju tvoji zvědavost.“

„Mám to otevřít?“ Zvednu ruku a začnu si okusovat palec. V hlavě mi jako o závod běží všechny možné pocity, myšlenky i emoce.

„Možná jsem jediný člověk, který tu tvoji neutuchající zvědavost dokáže uspokojit.“

Zasměju se a stělím pohledem mezi krabičkou a zamýšleným Millerem. „Tys tu zvědavost probudil, Millere, takže můj zdravější rozum říká, že její uspokojení je taky na tobě.“

Taky se usměje a kývne hlavou. „Otevři to.“

Když zvedám víčko, prsty se mi třesou a emoce mnou přímo cloumají. Risknu pohled na Millera a zjistím, že ze mě ani na vteřinu nespouští ty své modré oči. Je napjatý. Nervózní. A kvůli tomu jsem nervózní i já.

Pomalů krabičku otevířu. A ztratím dech. Prsten.

„Jsou to diamanty,“ zašeptá. „Kameny tvého znamení.“

Ztěžka polknu a očima přejíždím po silný obroučce, která se ve středu zvedá a na jejímž vrcholu je vsazený nádherně oválně broušený diamant. Z každé strany ho lemuje kámen ve tvaru kapky. Po obvodu jsou vsazené další menší kamínky a všechny nádherně jiskří. Bílý zlat

je proříznutý, takže každý z nich vypadá od hlavních diamantů oddělenej. Ještě nikdy jsem nic takovýho neviděla. „Starožitnost?“ zeptám se a vyměním jeden údiv za druhý. Pořád vypadá nervózně.

„Art nouveau – 1898, abych byl přesný.“

Usměju se a ohromeně zavrtím hlavou. Samozřejmě že musí být přesný. „Ale je to prsten.“ Konečně se odváším říct to, co je zjevný. Po dnešku v Central Parku, po tom dramatu a Millerově dopisu mě prsten zkrátka vynesl do nebe.

Krabičku odložím stranou. Miller si poposedne a za ruce si mě přitáhne k sobě, dokud mu po kolenou nepřelezu mezi stehna. Znovu se usadím na patách a se zatajeným dechem čekám na jeho slova. Nepochybuju o jejich hloubce, právě tak, jako se do mě teď noří jeho křišťálově modré oči. Zvedne krabičku a podrží ji mezi náma. Záblesky světla, odrážející se v tom výjimečným šperku, mě až oslepují. „Tenhle tady,“ ukáže na prostřední kámen, „ten představuje nás.“

Schovám si tvář do dlaní. Nechci, aby viděl slzy, který mi znovu stoupají do očí, ale není mi přáno. Vezme mě za ruce, položí je do klína a chápavě přikývne.

„Tenhle,“ ukáže na jednu z briliantových kapek, který lemují středovej kámen, „jsem já.“ Pak přesune prst k jeho dvojčeti naproti. „A tenhle jsi ty.“

„Millere, já –“

„Ššš.“ Položí mi ukazováček na rty a v jemným varování pozvedne tmavý obočí. Jakmile se ujistí, že splním jeho přání a nechám ho mluvit, vrátí pozornost k prstýnku. Nemůžu dělat nic než čekat, až dokončí svůj výklad o významu kamenů. Ukazováčkem spočine na kapce diamantu, která symbolizuje mě. „Tenhle kámen je nádherný.“ Bříškem prstu přejede k protilehlému kameni. „Dodává tomuhle na jas.“

Doplňuje ho. Ale tenhle, ten, co symbolizuje nás oba,“ položí prst na hlavní drahokam a zvedne pohled k mé zrudlý tváři, „tenhle je nejjasnější, nejžářivější ze všech.“ Poctí mě jedním ze svých příznačných líných mrknutí, vytáhne prsten z námořnicky modrého sametového polštářku a já zatím pokračuju ve vnitřní bitvě to všechno pobrat.

Tenhle dokonale nedokonalej muž je mnohem nádhernější, než jsem si jistá, že kdy dokáže přiznat, ale taky uznávám, že díky mně se z něj vážně stává lepší člověk – ne proto, že bych se ho snažila změnit já, ale proto, že pro mě chce být lepší. Zvedne prsten a pohladí deset drobnějších kamínek, co sbíhají z propleteného vrcholu. „A všechny tyhle střípky jiskřiček jsou ty brnící ohňostroje, které spolu vytváříme.“

Čekala jsem, že mě jeho slova hluboce zasáhnou. Ale nečekala jsem, že mě ochromí. „Je to dokonalý.“ Zvednu ruku, pohladím ho po zarostlé tváři a cítím, jak ty doutnající ohňostroje začínají ožívat.

„Není,“ zamumlá a vezme mě za ruku na své tváři. Sleduju, jak mi pomalu navlíká prstýnek na levou prsteník. „Teď je to dokonalé.“ Vtiskne na vršek prstenu dlouhý polibek, pak se mi tváří znovu přitulí do dlaně a zavře oči.

Nejsem schopná slova... skoro. Právě mi navlíkl prsten na prsteníček. Na levou ruku. Nechci rušit dokonalost toho okamžiku, ale pořád dokola mě bombarduje stejná otázka. „Žádáš mě, abych si tě vzala?“

Jeho úsměv mě téměř přivede na pokraj mdlob, ten jeho dolíček a neposlušný pramen, co mu padá do čela. Zvedne mě, pomůže mi usadit se s nohama obkročmo kolem něj a přitáhne si mě tak blízko, až jsme do sebe úplně zaklesnutí. „Ne, Olivie Taylorová, nežádám. Žádám tě, abys byla mojí navěky.“

Nedokážu se ubránit emocím, který mnou cloumají. Jeho tvář, ta upřímnost..., jeho obrovská láska ke mně. V dalším bezvýsledným

pokusu schovat slzy si položím hlavu k němu na hrudník a tiše si pro sebe vzlykám, zatímco on si povzdechne a konejšivě mě hladí krouživými pohyby po zádech. Nejsem si jistá, proč brečím, když se cítím tak šťastná.

„Je to prsten věčnosti,“ pronese nade mnou a pak mi vezme hlavu do dlaní v tichý žádosti, abych se na něj podívala. „Na kterém prstu ho nosíš, není vůbec důležité, a já si stejně myslím, že na tvém prstěném prsteníku už má svoje místo jiný nádherný kámen. Nikdy bych nechtěl, abys nahradila prsten své babičky.“

Mezi vzlyky se usměju. Víím, že to není Millerův jedinej důvod, proč mi ten prstýnek navlíkl na levou ruku. Je to jeho způsob, jak mi dát alespoň malej kousek toho, co bych chtěla. „Miluju tě až do morku kostí, Millere Harte.“

„A já jsem tebou hluboce fascinován, Olivie Taylorová.“ Přitiskne ke mně rty a dovrší dokonalost okamžiku dokonalým polibkem plným uctívání. „Mám prosbu...“ vydechne mi do úst mezi lehkými pohyby jazykem.

„Až navěky,“ potvrdím a nechám ho, aby mi pomohl vstát, aniž bychom nějak přerušili náš polibek.

„Děkuju.“ Zvedne mě k sobě, přidrží si mě na hrudníku a vykročí směrem k obývací části našeho apartmá. Míříme ke smetanově bílému, měkkýmu a nadýchanému koberci před krbem. Teprve tam přeruší polibek a položí mě na záda. „Počkej,“ nařídí jemně. Odejde z místnosti a nechá mě tam jako hromádku neštěstí. Celý tělo mám jako v ohni potlačovanou touhou. Pohled mi sjede k prstýnku a připomene mi jeho velkolepost, ale ještě víc jeho význam. Rty se mi stočí ve spokojeným úsměvu, kterej je okamžitě pryč, když zvednu oči a najdu tam nahýho Millera.

Beze slova ke mně kráčí, oči má plný příslibů. Chystá se mě uctívat a něco uvnitř mi říká, že to všechna ta dosavadní uctívání odstřelí až na oběžnou dráhu. Přímo vidím chtíč prosakující z každého jeho nahého póru. Chce dostát svým slovům, svému daru, svému slibu i polibku fyzickým potvrzením. Každý moje nervový zakončení, kapka krve i sval se zažehnou plamenem.

Položí vedle mě kondom, klekne si na kolena a jeho vzrušení mi pevně a rozhodně pulzuje před očima. „Svůj zvyk mám nejradši nahý,“ zašeptá chraplavým hlasem. Moje touha se ještě vystupňuje. Natáhne se vedle mě a opře se o loket. Když mi dlaní zajede pod sukni a překlene tu krátkou vzdálenost k vnitřní straně stehna, málem se mi roztaví kůže.

Pokouším se uklidnit hlubokým nádechem, ale místo toho zadržím dech. Dlaní mi krouží mezi nohama jen těsně od toho citlivého místa, což je to nejhorší mučení, a to jsme ještě ani pořádně nezačali.

„Jsi připravená nechat se uctívat, Olivie Taylorová?“ Prstem mi zlehka odtáhne kalhotky, až se mi vyklenou záda a prudce vydechnu.

„Prosím, nedělej to,“ škemrám a visím na něm očima. „Prosím, nemuč mě.“

„Řekni, že chceš, abych tě uctíval.“ Pomalu mi stahuje sukni z boků a kalhotky bere sebou.

„Prosím, Millere.“

„Řekni to.“

„Uctívej mě,“ vydechnu a zlehka se prohnu v zádech, aby mi mohl rozepnout podprsenku.

„Jak si přeješ,“ souhlasí tiše. Je to až obscénní, protože jsem si jistá, že *on* si to přeje taky. „Nadzvedni se.“

Mlčky se poslušně zvednu do sedu a on si znovu klekne, aby mi mohl přetáhnout přes hlavu triko. Potom mi z ramen stáhne ramínka od podprsenky. Oboje ledabyle odhodí stranou, popojde na kolenu blíž a v objetí mě pomalu položí zpátky na záda.

Vznáší se nade mnou, tělem napůl přitisknutý k mému, a propaluje mě očima. „Pokaždé, když se zadívám do tvých očí, stane se něco úžasného.“

„Řekni mi co.“

„Nemůžu. Není v mých silách to popsat.“

„Jako tvoje fascinace?“

Usměje se. Je to plachej úsměv, díky kterému vypadá jako roztomilej malej kluk – což je u Millera Harta velice zřídkaev jev. Ale bez ohledu na to, jak je vzácněj, není to žádná zástěrka. Není falešnej ani není součástí jeho masky. Je to opravdový. Pro mě jedinou je *on* opravdověj. „Přesně tak,“ potvrdí a skloní se, aby se zmocnil mých rtů. Zvednu k němu ruce a pohladím ho po ramenou, oba přetékáme štěstím a naše jazyky rozehrávají tanec tak pomalu, že se skoro nehýbou. Nakloním hlavu, abych získala víc prostoru, a moje rostoucí touha mě žene vpřed.

„Vychutnávej si to,“ vydechne mi do úst. „Máme celou věčnost.“

Jeho slova mě trochu zbrzdí, ale do klidu se musím doslova nutit. Víím, že Miller je stejně dychtívěj jako já, i když jeho touha dokázat, že má sílu si i v takové situaci udržet kontrolu, ji trochu dusí. Začne mi okusovat spodní ret, pak mi horkým jazykem přejede po rtech, znovu se zvedne na kolena a nechá mě svíjet se pod jeho upřeným pohledem. Ví naprosto přesně, co chce udělat. Uchváčeně sleduju jeho pevnou erekci, zatímco mi zvedne stehna a roztáhne do stran. Prohlíží si můj tepající klitoris a pomalu se sune blíž. Sáhne po kondomu a to líný tempo, se kterým ho zvedne, roztrhne balíček, vytáhne ho

a navlíkne si ho, je doslova mučivý. Prosit ho, aby si pospíšil, by bylo zbytečný, a tak se usilovně snažím jen trpělivě čekat.

„Millere,“ splyne mi v úpěnlivý prosbě ze rtů. V tichým pozvání k němu natáhnou paže. Ale on jen zavrtí hlavou a zaklesne mi paže pod kolena, a pak se konečně pohne vpřed, dokud necítím horkou špičku jeho penisu. Vykřiknu a pevně sevru víčka. Ruce rozhodím do stran a do pěstí sevru plyšovej koberec.

„Chci tě vidět celou,“ prohlásí a trochu do mě štouchne, až zasýknu. „Otevři oči, Olivie.“

Začínám házet hlavou ze strany na stranu a cítím, jak se noří hlouběji a hlouběji. Všechno se ve mně napne.

„Olivie, prosím, otevři oči.“

Moji temnotu neúnavně bombardují vize Millera, jak mě uctívá. Je to jako zpomalenej film a ty erotický vidiny jen zvyšují moji rozkoš.

„Zatraceně, Livy!“ Prudce otevřu oči a vidím, jak fascinovaně sleduje svoje hluboký přírazy. Pořád mě drží pod kolenama, až mám zadek ve vzduchu a těsně přitisknutej k němu. Zarostlou čelist má zatátou, oči divoký, vlasy jako rozčuchaný roští, ten neposlušnej pramen mu zase visí do čela, plný rty rozevřený, jeho...

Zatracená práce! Doslova cítím, jak ve mně tepe. Všechny moje vnitřní svaly se kolem něj svírají a pevně ho drží.

„Země volá Olivii!“ zavolá tím sexy hlasem, přetékajícím vášní, a svoje slova doprovodí smyslným pohybem boků. Mozek se mi roztrhne, představy zmizí, a tak obracím pozornost k jeho tváři. „Dívej se na mě,“ nařídí. Pak ze mě začne pomalu klouzat ven. Kvůli tomu tření se nemůžu udržet. Ale zvládnou to, dokonce i když se pak bolestně pomalu vrací zpátky. Usilovně svírám všechny svaly a nutím se přizpůsobit jeho záměrně pomalému tempu. Na každé jeho výpad

zareaguju tichým zafňukáním. Ostře řezaný svaly na hrudi se mu vlní a napínají, hladká pokožka se mu leskne potem. Začínám si budovat ustálenej vzorec dýchání a on mě dál mučí svým uměním; pomalej, pravidelnej rytmus jeho boků mě vrhá do centra rozkoše. Pak se při každým pohybu vpřed začne pohupovat ze strany na stranu, hrudník se mu zvedá námahou a svírá mě čím dál pevněji. Vjedu si prstama do vlasů a zoufale za ně tahám, hledám cokoli, čeho bych se chytila, když nemám Millera na dosah.

„Zatraceně, Olivie. Dívat se, jak bojuješ o to, abys oddálila nevyhnutelné, mi přináší zvrácené uspokojení.“ Pevně sevře víčka a tělo mu vibruje.

Začínají mě brnět bradavky a bolí mě břišní svaly. Jako obvykle jsem lapená někde mezi. Chci na něj zaječet, aby mě shodil přes okraj, ale taky to chci zpomalit a nechat to navzdory sladkému mučení a bezhlavý rozkoši trvat navěky.

„Millere,“ zavrtím se a prohnu záda.

„Hlasitěji,“ nařídí a vyrazí vpřed. Přestává se kontrolovat. „Kurva, řekni to víc nahlas, Olivie!“

„Millere!“ zakřičím jeho jméno a on mě posledním drsným přírazem přivede přímo na pokraj orgasmu.

Vydá ze sebe tichý příškrčený zasténání, sebere síly a vrátí se zpátky ke kontrolovanému, pravidelnému tempu. „Pokaždé, když si tě беру, doufám, že to uhasí moji touhu. Nikdy se to nestane. Jakmile skončíme, chci tě ještě víc.“

Pustí mi nohy, padne na předloktí a uvězní mě pod sebou. Roztáhnu stehna ještě víc a udělám mu místo. Skloní se tváří až ke mně a naše dechy se promísí. S pohledy zaklesnutými jeden do druhého rozvlní boky a pomalu mě tlačí čím dál blíže k dalšímu vrcholu. Je to čirá euforie.

Zabořím mu ruce do vlasů, tahám ho za ně a sevřu svaly kolem jeho erekce.

„Kurva, jo! Znovu.“ Oči se mu rozostří a jeho primitivní tón mi dodá odvahy. Znovu ho sevřu, právě když je ve mně nejhluběji. „Ach kuuurva.“

To, jak sleduju jeho padající bradu a cítím jeho třesoucí se tělo, mi přináší tu nejvyšší rozkoš. Vědomí, že je během milování se mnou tak zranitelný, mě naplní silou. Úplně se mi otevřel. Je obnažený až na dřev. Je slabý a silný zároveň. Zvednu boky a užívám si, jak se nade mnou rozpadá. A při každém roztřeseným výpadu ho sevřu, co to dá. V dokonalý tváří se mu začínají křivit rysy a z pronikavejch divokejch očí mu sálá odevzdání.

„Ničíš mě, Olivie Taylorová. Ty mě kurva ničíš.“ Přetočí se na záda a přitáhne si mě na klín. „Dokončí to,“ pronese naléhavě chraptavým hlasem plným zoufalý touhy. „Kurva, dokončí to.“

Trochu sebou při té nečekaný změně polohy trhnu, protože takhle je ve mně ještě hlouběji. Silnýma rukama mě popadne za boky a zaboří do mě prsty. Připadám si jako nabodnutá na kopí; na chvíli zadržím dech a snažím se přizpůsobit jeho velikosti.

„Pohni se, holčičko moje.“ Trhne pánví nahoru, až vykřiknu a prudce se mu opřu dlaněma o hrudník, až to pleskne. „Ted!“

Jeho náhlej výkřik mě nakopne do akce. Začnu kroužit boky, ignoruju bodání bolesti a soustředím se na přívaly rozkoše, který je střídají. Miller sténá a pomáhá mi v pohybu. Jde mi to dobře. Dívám se, jak mě sleduje, a oba nás přivádím na pokraj exploze.

„Už skoro jsem, Olivie.“

„Jo!“ křičím, zvednu se na kolena a zase sklouznu dolů. Vyštěkne řetězec sprostáren, zničehonic se vymrští a otočí mě na všechny čtyři.

Popadne mě za boky a s vděčným výkřikem se do mě zaboří. „Panebože! Millere!“

„Jo, cítíš mě, Livy? Vnímej všechno, co ti můžu dát.“ Trvá to jen chvíli, než mě shodí do propasti a sleduje můj volnej pád do temnoty. Tělo se mi zhroutí na koberec a svíjí se v křečích orgasmu. Odplouvám pryč a cítím, jak ze mě Miller mizí a s neustávajícím proudem nadávek se mi hrouť na záda. Posune se, přejede mi penisem po rýze mezi půlkama a cosi zamumlá. Pak mě kousne do krku a vklouzne zpátky do mého třesoucího se těla. Nemám dost mozkový kapacity, abych si ve své bezhlavý rozkoši dělala starosti, že jsem vyvrcholila jako první. Cítím, jak ve mně tupě pulzuje. A pak se v přívalu tichejch díky udělá i on.

Otevřu oči, ztěžka lapám po dechu a zírám na krémovej koberec. Pokouším se dát dohromady nějakou souvislou myšlenku. „Neublížils mi,“ zašeptám ochraptěle. Je mi totiž jasný, že tohle bude jeho první otázka, jakmile popadne dech. Jeho živočišná stránka, ta, kterou přede mnou skrývá, začíná převládat. Přesto mě pořád uctívá.

Když ze mě Miller vyklouzne, se spokojeným povzdechem si položím ruce pod hlavu. Kousne mě a políbí na jedno rameno, pak na druhý a postupně se propracovává dolů po páteři. Jak líně cestuje rty po mých zádech až dolů k zadečku, zavřu oči. Docela drsně zatne zuby i do něj, jenže já jsem vyčerpaná a neschopná vyjeknout nebo se zavrtět, abych ho zastavila. Jakmile má, co chtěl, přesune se zpátky nahoru a udělá si pohodlí. Vyhledá moji dlaň a proplete si se mnou prsty. Tvář mi přitiskne ke krku a s výdechem se připojí k mé spokojenosti. „Zavři oči,“ zamumlá.

Pak, jakoby odnikud, naplní ztichlou místnost hudba. Pomalá píseň s hlubokým významem. „To znám,“ zašeptám a v duchu slyším, jak mi Miller tu konejšivou melodii brouká.

Není to v duchu.

Otevřu oči a vrtím se pod ním tak dlouho, dokud ho nepřinutím se zvednout, abych se mohla otočit a podívat se na něj. Zmlkne a usměje se. Oči mu doslova jiskří, když nechá hudbu převzít vedení.

„Ta písnička,“ řeknu.

„Možná jsem ti ji čas od času broukal,“ zašeptá skoro stydlivě.
„Gabrielle Aplin.“

„The Power of Love,“ dokončím za něj. Obejme mě, položí mě na záda a rovnoměrně na mně rozloží váhu.

„Hmmm,“ zavrne.

Pořád se ještě chvěju, tělo mi brní a nepřestává pulzovat.

Věčnost tohohle okamžiku nikdy nebude stačit.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ocitám se v blažený říši snů. Opakuje se v ní závěr včerejšího dne. Pak pomalu zvedám víčka a probouzející se mysl zaregistruje jeho blízkost. Skutečnou blízkost. Choulím se mu u boku, celá zabalená v *tom jeho*.

S povzdechem opatrně zvednu levou ruku a nahmatám prstýnek. Znovu si vychutnávám každý vyslovený slovo a každé vykonané čin. Moje mysl se toho ještě nehodlá vzdát.

Blaženost nepřichází jenom ve snech.

Využívám Millerova tvrdého spánku a chvíli mu prstem jen tak objíždím vyrýsované svaly na hrudi. Spí jako zabíječ..., alespoň jeho větší část. Fascinovaně sleduju, jak se mu postupně zvedá penis, když přesunu svůj dotek o něco níž k ostrému věčku v dolní části břicha. Po chvíli je jako skála, pulzuje a škemrá o trochu pozornosti.

Chci, aby sténal rozkoší, až se probudí. Opatrně se začnu přesouvat po jeho těle níž a uvelebím se mu mezi stehny. Má je doširoka roztažený, takže se nemusím namáhat, a brzy jsem jen pár centimetrů od jeho ranní erekce. Olíznu si rty a v duchu se připravuju na to, jak ho doženu k šílenství. Jemně ho uchopím u kořene, očima střelím k jeho tváři a pátrám po známkách života. Nic, jen pootevřený rty a nehybný

víčka. Vráším pozornost k tvrdému penisu v dlani a následuju svůj instinkt, pomalu mu zavírám jazykem přes špičku a slíznu první kapku. To, jak je horkej, jak hladkou a napjatou má kůži, jak pevně je pod ní, to všechno je strašně návykový a netrvá dlouho, než se zvednu na kolena a přejeďu po něm rty. Cestou zpátky požitkářsky zasténám. Veškerou pozornost upírám jen na pohyby svých úst a jazyka. Strávím tím celou věčnost a užívám si ten úžasnej pocit, že ho mám v puse. Nejsem si jistá, ve který chvíli začal taky sténat, ale najednou mám jeho ruce ve vlasech. Usměju se kolem něj. Začíná pomalu zvedat boky, vychází mi vstříc a dokonale si mě navádí.

Něco ze spaní přerývaně a nesrozumitelně zamumlá. Zapojím do hry i dlaň a hladím ho ve stejným rytmu, jako pohybuju ústy, čímž jeho rozkoš zdvojnásobím. Pohne nohama a začne pohazovat hlavou ze strany na stranu. Cítím, jak se mu pode mnou napíná každé sval v těle a penis se mi v puse ještě zvětší, takže vím, že je blízko. Zrychlím, hlava mi přímo nadskakuje a pocit, s kterým mi naráží hluboko do krku, násobí i moji vlastní slast.

„Dost,“ vydechne, ale dál mě k sobě tiskne. „Prosím, přestaň.“

Každou chvíli se udělá a to vědomí mě žene dál.

„Ne!“ Najednou mu koleno vyletí tak prudce, až mě kopne do brady. Vykřiknu bolestí a okamžitě vystrelím do sedu, takže mi vyklouzne z pusy. Pak se popadnu za čelist a pevně si ji sevřu, abych ulevila bolesti. „Jdi ode mě!“ Už taky sedí a pozadu couvá, dokud zády nenarazí na gauč, jedno koleno zvednutý, druhou nohu nataženou. Modrý oči má vytřeštěný a plný strachu. Celej se zpotil a hrudník se mu divoce zvedá v jasným utrpení.

Instinktivně se taky odsunu, šok a opatrnost mi nedovolí se přisunout blíž, abych ho ukonejšila. Nedokážu dokonce ani promluvit. Jen

ho sleduju, jak těká očima všude kolem, dlaň přitisknutou k hrudníku, jako by si chtěl zpomalit bušící srdce. Bolest v čelisti je neuvěřitelná, ale z naprosto suchých očí nedostanu ani slzu. Jsem v úplném emocionálním útlumu. Vypadá jako vyděšený a bezmocný zvíře zahnaný do kouta, a když mu oči sjedou do rozkroku, moje tam zamíří taky.

Je pořád tvrděj jako kámen. V penisu mu zacuká a Miller zasténá a svěsí hlavu mezi ramena.

A pak se udělá.

A deprimovaně zafňuká.

Bílá tekutina mu vytryskne na hrudník a přes celý stehna; zdá se, že snad bude proudit navěky. „Ne,“ mumlá si pro sebe, rukama si vjede do vlasů a pevně zavře oči. „Ne!“ zařve a plácne dlaněma o podlahu, až sebou leknutím trhnu.

Nevím, co mám dělat. Pořád sedím daleko od něj, svírám si bradu a mysl mi uhání jako o závod. V hlavě mi vyskakují vzpomínky jedna přes druhou. Vzít si ho do pusy mě nechal jen jednou. Bylo to krátký a neudělal se. Sténal rozkoší, pomáhal mi a vedl mě, ale brzy se odtáhl. Jindy, když jsem se ústy odvážila do těch míst, tak mě zarazil. Jednou mě nechal, abych mu to v kanceláři udělala rukou, ale jasně mi přitom říkal, že to musí být jen rukou. A taky si vzpomínám na jeho tvrzení, že se sám sebe nikdy nedotýká.

Proč?

Natáhne se, popadne papírový kapesník z krabice na konferenčním stolku a začne se zoufale a horečně utírat.

„Millere?“ oslovím ho tiše a prolomím zvuk jeho zrychleného dechu a divokejch pohybů. Nemůžu k němu, dokud nezaregistruje, že tu jsem. „Millere, podívej se na mě.“

Spustí ruce, ale oči mu těkají všude po mým těle, jen tváří se vyhýbají.

„Millere, *prosím*, podívej se na mě.“ Opatrně se o kousek přisunu, toužím ho ukonejšit, když to tak očividně potřebuje. „Prosím.“ Celá netrpělivě čekám, protože je mi jasný, že tohle nesmím uspěchat. „Moc tě prosím.“

Zmučený modrý oči pomalu mrknou, konečně se znovu otevřou a proniknou až do nejhlubší části mého srdce. Začíná vrtět hlavou. „Je mi to tak líto.“ Skoro se tím udusí, dlaň přiloženou na krku, jako by zápasil o každý nádech. „Ublížil jsem ti.“

„Jsem v pořádku,“ ujistím ho. Ve skutečnosti mám ovšem pocit, že bych čelist potřebovala nahodit zpátky. Spustím ruku a centimetr po centimetru se k němu přisouvám, až jsem u něj na klíně. „Jsem v pořádku,“ zopakuju a zabořím si tvář do jeho krku. Uleví se mi, když cítím, že přijal útěchu, kterou mu nabízím. „Jsi v pohodě?“

Prudce vydechne, skoro jako by se chtěl zasmát. „Nejsem si jistý, co se stalo.“

Nakrčím obočí, protože si okamžitě uvědomím, že se chce mé otázce vyhnout. „Můžeš mi to říct,“ naléhám.

Rychle mě od sebe odtáhne, podívá se mi do očí a já se najednou cítím malá a bezvýznamná. Jeho netečnej výraz tomu taky moc nepomáhá. „Co ti mám říct?“

Lehce pokrčím rameny. „Proč tak divoká reakce?“ Intenzita, s jakou mě pozoruje, mi není příjemná. A nejsem si jistá proč, když mi tohle běžně dělá už od chvíle, kdy jsme se potkali.

„Omlouvám se.“ Pohled mu zjihne a objeví se v něm starost, když ho přesune k mé bradě. „Překvapilas mě, Olivie. Nic víc.“ Něžně mi dlaní obkrouží tvář.

Lže mi. Ale nemůžu ho nutit, aby se se mnou podělil o něco, co by pro něj bylo až příliš traumatické. To už jsem poznala. Temná minulost Millera Harta musí zůstat v temnotách, pryč od našeho světla.

„Dobře,“ prohodím, ale vůbec to tak nemyslím. Není mi dobře a Millerovi taky ne. Nejradši bych mu řekla, aby to rozvedl, ale instinkt mě zastaví. Ten instinkt, kterej mě vedl už od toho dne, co jsem tohohle tajemného muže potkala. Opakuju si to pořád dokola, i když občas přemýšlím, kde bych byla, kdybych nenásledovala všechny svoje přirozený reakce na jeho osobu a situace, kterým mě vystavil. Vím, kde. Pořád mrtvá. Bez života. A předstírala bych, že jsem ve svý osamělý existenci šťastná. Život se mi převrátil vzhůru nohama. Teď je samý drama, jako by chtěl dohnat to, co mu v posledních pár letech chybělo, ale já ve svým odhodlání pomoci Milleru Hartovi nezaváhám. Jsem tady pro něj.

Odhálila jsem o něm strašnou spoustu temnejch věcí a hluboko uvnitř vím, že je jich ještě mnohem víc. Neustále se objevují další a další otázky. A odpovědi, ať už jakýkoli, nemůžou nijak změnit to, co k Millerovi cítím. Bolí ho to, takže to bolí i mě. A já mu nechci působit ještě víc utrpení, kdybych ho nutila, aby to vyslovil nahlas. Takže se ta zvědavost může jít bodnout. Ignoruju ten vtíravej kousek svýho mozku, kterej mi našeptává, že to možná ve skutečnosti ani *nechci* vědět.

„Miluju tě až do morku kostí,“ zašeptám v pokusu odvést naši pozornost od toho nepříjemného okamžiku. „Miluju tě až do morku tvejh podělanejh, obsesivních kostí.“

Vážnej výraz v jeho tváři rozzáří úsměv a odhalí dolíček a jiskřící modrý oči. „A moje podělané, obsesivní kosti jsou tebou taky hluboce fascinované.“ Zvedne ruku a dotkne se mý brady. „Bolí to?“

„Ani ne. Poslední dobou jsem na rány do hlavy zvyklá.“

Trhne sebou a mě okamžitě dojde, že jsem ve svým pokusu uvolnit atmosféru selhala.

„To neříkej.“

Zrovna se chystám omluvit, když se odněkud ozve zvonění Millerova telefonu.

Sundá si mě z klína a opatrně položí na zem, pak mě políbí na čelo a dojde ke stolu to zvednout. „Miller Hart,“ řekne úsečně a nahý odkráčí do pracovny. Co jsme tu, pokaždý za sebou zavřel dveře, když telefonoval, ale tentokrát je nechá otevřený. Toho gesta využiju jako znamení, vyskočím a jdu za ním. Zastavím se na prahu a sleduju, jak si nahej sedá do křesla a konečkama prstů si tře spánek. Vypadá podrážděně a ve stresu, ale když zvedne zrak a najde můj pohled, všechny ty negativní emoce zmizí jako mávnutím kouzelného proutku a nahradí je usměvavá, mihotavá modř. Mávnu na něj a otočím se k odchodu.

„Jen chvilíčku,“ řekne náhle do telefonu a přitiskne si ho k holému hrudníku. „Všechno v pořádku?“

„Jistě, nechám tě pracovat.“

Zlehka zamyšleně poklepává na plastovej kryt mobilu a očima pomalu přejíždí po mým nahém těle. „Nechci, abys mě nechala.“ Podívá se na mě a já v jeho prohlášení cítím dvojí význam. Nakloní hlavu a já k němu nesměle dojdu, překvapená jeho žádostí, ale ne tak překvapená touhou, která ve mně rozkvétá.

Miller zvedne oči, na tváři náznak úsměvu, a pak mě vezme za ruku a políbí novej prstýnek. „Sedni si.“ Přitáhne si mě k sobě, až se mu usadím na obnaženým klíně a každěj sval, kterej vlastním, se napne, když ucítím, jak ke mně tiskne svůj napůl ztopořenej penis. Pobídne mě, abych se pohodlně opřela, a tak se mu uvelebím na hrudníku a hlavu si mu položím na krk.

„Pokračuj,“ nařídí do telefonu.

Usměju se tý Millerově schopnosti být na mě tak něžnej a milej, a hned nato zase protivnej a odměřenej k tomu neznámýmu na konci drátu.

Ovine mi svalnatou paži kolem pasu a pevně si mě přidrží.

„To je Livy,“ zasyčí. „I kdybych mluvil se zkurvenou královnou, tak pokud by mě Livy potřebovala, bude královna muset kurva počkat.“

Zmateně se zamračím, ale zároveň cítím i trochu zadostiučinění a otočím se, abych se na něj podívala. Chci se ho zeptat, kdo to je, ale raději mlčím. Na druhý straně linky slyším tlumenej zvuk vyrovnanýho, známýho a velmi tolerantního hlasu.

William.

„Jsem rád, že jsme si to vyjasnili,“ odfrkne si Miller a cudně mě políbí na rty, než si zase přitiskne moji hlavu zpátky ke krku, posune se v křesle a přitáhne si mě ještě blíž.

Ztichne a začne si nepřítomně pohrávat s pramenem mých vlasů. Pořád dokola si ho natáčí na prst, až mě to začne tahat a já mu šťouchancem do žeber naznačím, že mi to vadí. Slyším Williamův hlas, ale nerozeznám, o čem mluví, a Miller na okamžik pustí moje vlasy, ale pak s tím začne znovu.

„A podnikl jsi ohledně toho nějaké kroky?“ zeptá se Miller.

Vím, o čem to spolu musejí mluvit, ale být tu u něj na klíně a poslouchat jeho vyrovnanej, nezaujatej tón jen podnítí moji zvědavost. Měla jsem zůstat od pracovny na míle daleko, ale teď mi mozek jede na plný obrátky a já přemýšlím, co asi William zjistil.

„Chvilíčku,“ přeruší ho Miller. Koutkem oka si všimnu, jak mu ruka s telefonem klesá na područku křesla. Pustí mi vlasy, teď už pěkně zacuchaný, a za zátylek si mě otočí čelem k sobě. Pak se mi zahledí hluboko do očí, stiskne nějaký tlačítko na telefonu a odloží ho na

stůl, přičemž ode mě ani na okamžik neodtrhne zrak. Dokonce se ani neobtěžuje zkontrolovat, kam ho položil, nebo ho srovnat.

„Williame, pozdrav Olivii.“

Nervózně se Millerovi na klíně zavrtím a klid z jeho těsného objetí se utopí v milionu pocitů.

„Zdravím, Olivie.“ William mluví uklidňujícím tónem. Přesto nechci slyšet nic, co mi řekne. Snažil se mě od Millera odradit už od tý chvíle, kdy se o našem vztahu dozvěděl.

„Ahoj, Williame,“ odpovím a rychle se otočím k Millerovi. Pokusím se mu zvednout z klína. „Nechám tě v klidu pracovat.“ Daleko se ovšem nedostanu. Miller pomalu zavrtí hlavou a chytí mě pevněji.

„Jak se máš?“ Na Williamovu otázku by bylo snadný odpovědět... tak před půlhodinou.

„Bezva,“ vyjeknu a nadávám si za svůj pocit trapnosti, ale horší je, že se tak i chovám. „Zrovna jdu udělat něco k snídani.“ Opět se pokusím vstát... a zase nadarmo.

„Olivie tu zůstane,“ oznámí Miller. „Pokračuj.“

„Tam, kde jsme skončili?“ zeptá se šokovaně William, a moje rozpaky se změň v čirou paniku.

„Tam, kde jsme skončili,“ přitaká Miller, nahmatá mi krk a začne pevnými a záměrnými pohyby odbourávat moje napětí. Jenom ztrácí čas.

Linka na chvíli zmlkne a pak se ozve zvláštní zvuk, jako kdyby se něco pohnulo. Možná se William rozpačitě ošívá ve svém velkém kancelářském křesle, než konečně promluví. „Nejsem si jistý –“

„Zůstane tady,“ utne ho Miller a já se obrním před Williamovým protiútokem..., kterej ovšem nepřijde.

„Harte, o tvé morálce pochybuji každý den,“ uchechtne se William, „ale vždycky jsem si byl jistý, že jsi příčetný, jakkoli kurevsky

nepřičetné se některé tvoje šílené kousky mohly zdát. Vždycky jsem věděl, že ti to myslí.“

Mám chuť vyskočit a uvést Williama na pravou míru. Na Millerově myšlení, když ztratí hlavu, není jasného vůbec nic. Je divokej, jedná bezmyšlenkovitě... jako ukázkovej maniak. Nebo ne? Pomalu se otočím a vyhledám jeho obličej. Pronikavý modrý oči mi okamžitě sežehnou kůži. Andělskou tvář má bez výrazu. Z hlavy se mi kouří, jak se snažím přijít na to, jestli by Williamova slova mohla být pravdivá. A rozhodnu se s ním nesouhlasit. Možná William neviděl Millera v takový ráži, do jaký se dokáže dostat teprve od té doby, co zná mě.

„Já vždycky přesně vím, co dělám a proč,“ pronese Miller pomalu a stručně. Ví, na co myslím. „Možná občas na okamžik ztratím soudnost, ale jen na zlomek vteřiny,“ zašeptá, tak tiše, že ho William nejspíš nemůže slyšet. A stejně tak odpoví i na další otázku, o který jsem mlčky uvažovala. „A vždycky to má důvod.“

Tuhle část William zaslechne. Ví, to, protože se rozesměje. „V jakém světě, Harte?“

„V mém.“ Miller obrátí pozornost zpátky k telefonu a uchopí mě pevněji. „A teď i ve tvém, Andersone.“

Jeho slova jsou tajemný. Nechápu je, ale strach si prokousává cestu po mé páteři a dlouhý děsivý ticho, který se rozhostí na druhý straně, mi napoví, že bych se měla bát. Proč jsem jenom do té pracovny chodila? Proč jsem nezamířila rovnou do kuchyně a nevzala si něco k jídlu? Když jsem se probudila, měla jsem hlad. Teď už nemám. Teď mám pocit, jako by můj žaludek byl prázdná jáma, co se rychle plní úzkostí.

„Naše světy *nikdy* nebudou stejné!“ Z Williamova hlasu číší hněv. „Nikdy.“

Potřebuju vypadnout. Tohle by mohl být jeden z těch případů, kdy se ty dva jejich světy srazí, a jestli k tomu dojde, rozhodně nechci být u toho. Atlantik mezi nimi možná znamená, že fyzické setkání není možné, ale jen tón Williamova hlasu, jeho slova a Millerovo třesoucí se tělo pode mnou jsou dost jasným znamením, že to ani tak nebude nic hezkého.

„Ráda bych odešla,“ řeknu a pokouším se vypáčit Millerovu ruku od svého břicha.

„Zůstaň, kde jsi, Olivie.“ Moje pokusy o osvobození vyjdou naprázdno a Millerova nepochopitelná neústupnost ohledně mé přítomnosti během jejich nepříjemného rozhovoru vyplaví na povrch moji kuráž.

„Okamžitě. Mě. Pusť.“ V bradě mi škube a probodávám ho vytočeným pohledem. Jsem v šoku, když mě najednou pustí. Rychle vstanu, a protože nevím, jestli se mám pryč rozběhnout nebo důstojně odkráčet, začnu si oprašovat neexistující oblečení a zvažuju, co dál.

„Omlouvám se,“ řekne Miller a jemně mi sevře dlaň. „Prosím, rád bych, abys zůstala.“

Na chvíli se rozhostí nepříjemný ticho a potom naši soukromou chvíli přetrhne Williamův upřímnej, pobavenej smích a připomene mi, že je pořád technicky vzato s námi v místnosti. „Už toho necháme,“ potvrdí. „Taky se omlouvám.“

„Nechápu, proč mě tady chceš,“ přiznám. Už je to toho na mě zkrátka moc.

„William se jenom snažil přijít na pár věcí, to je všechno. Prosím, zůstaň a poslechni si, co pro nás má.“

Uleví se mi, že se chce podělit o své břemeno, ale taky mě to děsí. Lehce přikývnu, znovu se mu posadím na klín a nechám ho, aby si mě

přesunul, jak potřebuje, což je bokem, s nohama přehozeněma přes područku křesla a s tváří na jeho hrudi.

„Fajn. Takže Sophia?“

Krev mi jen při zmnice jejího jména ztuhne v žilách.

„Prý před Charliem nikdy ani necekla.“

Charlie? Kdo je Charlie?

„Věřím jí,“ odpoví Miller. Jeho váhavý přiznání mě překvapí, a dokonce ještě víc, když William souhlasí. „Vycítil jsi nějaké náznaky, že to mohla být ona, kdo Olivii sledoval?“

„Nemůžu to říct jistě, ale všichni víme, co k tobě ta žena cítí, Harte.“

No, já to teda rozhodně vím, a to hlavně proto, že byla tak laskavá a osobně mi to sdělila. Je to jeho bývalá klientka, která se do něj zamilovala. Nebo jím začala být posedlá, což je přesnější. Miller se bál, že se mě pokusila unést. To ho opravdu tak příšerně miluje? Dost na to, aby se mě chtěla zbavit?

„Jak mám vycítit něco ohledně Sophie Reinhoffové?“ uštěpačně opáčí William. „Jediná věc, kterou v její přítomnosti cítím, je chlad. Byl jsi neopatrný. Vzít Livy do svého klubu byl hloupý tah. Vzít ji k sobě domů bylo ještě hloupější. Vsadím se, že je štěstím bez sebe vědomím, že tě může prásknout, Harte.“

Trhnu sebou a cítím, jak se na mě Miller podívá. Víím, co přijde. „Jak já, tak Olivia jsme náš vztah tajili. A Livy jsem vzal do Ice, jen když bylo zavřeno.“

„A když se tam objevila bez tvého vědomí, nechal jsi ji vyvést? Držel ses od ní dál, abys předešel tomu, že si někdo dá dvě a dvě dohromady?“ Ve Williamově tónu zazní náznak pobavení. Mám chuť si zalízt pod stůl. „No?“ pobídne ho, přestože zatraceně dobře zná odpověď.

„Ne,“ procedí Miller skrz zatnutý zuby. „Uvědomuju si svoji hloupost.“

„Takže co teď máme? Klub plný lidí, kteří byli svědky různých incidentů rezervovaného, notoricky uzavřeného Millera Harta, který ztrácí nervy kvůli krásné mladé ženě. Chápeš, kam tím mířím?“

Zvednu nad Williamovou potřebou ponížit Millera oči v sloup. Taký ale na svých bedrech pocítím nárůst viny. Moje nerozvážený chování a ignorování všech následků jen zhoršilo situaci a zahnilo Millera do kouta.

„Všechno to беру na vědomí, Andersone,“ povzddechne si Miller a opět si začne hrát s mýma vlasama. Rozhostí se ticho. Je to nepříjemný ticho – takový, co jenom zvyšuje moji potřebu utéct z pracovní a nechat ty dva, aby se o naší pekelný situaci dohadovali sami.

Trvá dlouho, než William konečně promluví, a když to udělá, jeho slova se mi vůbec nelíbí. „Musel jsi vědět, co tvoje rezignace způsobí, Harte. Víš, že o tomhle nemůžeš rozhodovat.“

Schoulím se Millerovi u boku, jako bych mohla drsnou realitu odehnat jen tím, že se zmenším a pokusím se splynout s ním v jedno. Na Millerovy neviditelný okovy a ty nemorální bastardy, kteří od nich mají klíče, jsem poslední dobou moc nemyslela. Moji mysl si uzurpoval duch Gracie Taylorové a v podivným smyslu se mi tohle teď zdá mnohem naléhavější. Tahle realita je skutečná a slyšet Williamův hlas, cítit Millerova muka a najednou být pohlcená porážkou mě přemístí přímo do přední linie úzkosti. Nejsem si úplně jistá, co nás v Londýně přivítá, až tam dorazíme, ale je mi jasný, že mě, *nás* čekají těžký zkoušky, a to ještě víc než kdykoli předtím.

Na spánku ucítím hebký rty, který mě vrátí zpátky do místnosti. „V tu chvíli mi to nedělalo moc starostí,“ přizná Miller.

„A teď?“ Williamova otázka a odměřenéj tón jasně naznačují, že odpověď by měla být jen jedna.

„Teď mi dělá starosti *jenom* Oliviino bezpečí.“

„Dobrá odpověď,“ opáčí William ostře. Podívám se na Millera a najdu ho ztracenýho v myšlenkách s prázdným pohledem upřeným na druhou stranu pracovny.

Jeho poraženéj postoj se mi nelíbí. Viděla jsem ten výraz už mnohokrát a dělá mi pořádný starosti. Připadám si slepá a k ničemu, bez jakýchkoli slov útěchy, který bych mu mohla věnovat, a tak zvednu ruku a vklouznu mu dlaní za krk. Přitáhnu si ho k sobě a přitisknu se mu tváří k zarostlému krku. „Miluju tě.“ Vypadne to ze mě stejně přirozeně, jako mi instinkt napovídá, že neustálý potvrzování je teď všechno, co můžu dělat. Mlčky váhavě dojdou k závěru, že je to opravdu bohužel to jediný.

William pokračuje. „Nemůžu uvěřit, že jsi byl tak pitomý, abys skončil.“

Ve zlomku vteřiny pode mnou celej ztuhne. „Pitomý?“ zasyčí Miller a posune si mě na klíně. Díky tomu, že jsme oba nazí, můžu doslova cítit, jak z něj sálají emoce. „Naznačuješ snad, že jsem měl dál šukat za peníze, zatímco bych byl s Olivií?“ Jeho hrubej úhel pohledu způsobí, že znechuceně zkrívím obličej, jak mi v duchu naskočí představy opasků a –

Dost!

„Ne,“ trvá na svým William. „Naznačuji, žeš nikdy neměl sáhnout po tom, co nemůžeš mít. Tohle všechno by nemuselo být, kdybys udělal správnou věc.“

Správnou věc. Opustit mě. Vrátit se do Londýna a být panem Výjimečným.

Nedokážu ovládnout vztek, kterej se ve mně po Williamových slovech vzedme, zvlášť když se zase chová jako kretén. „Může mě mít.“ Moje drzost si razí cestu k povrchu a já se začnu v Millerově náručí ošívát. Zpřítma se posadím a natáhnu se k telefonu co nejbliž, jen aby mě jasně a zřetelně slyšel. „Neopovažuj se s tím znovu začínat, William! Nechtěj, abych do tebe vrazila kudlu a otočila jí v ráně!“

„Olivie!“ Miller si mě strhne zpátky k sobě, ale vzdor mi do drobnýho těla vlije takovou sílu, že ho odstrčím a vrátím se zpátky k telefonu. Jeho povzdech se nedá přeslechnout, ale ani náhodou mě to nezastaví.

„Vím, že mi nevyhrožuješ fyzickým násilím, Olivie,“ řekne William s náznakem lehkýho pobavení.

„Gracie Taylorová.“ Procedím její jméno skrz zaťatý zuby a slyšitelněj bolestnej nádech z druhýho konce linky mi nepřinese žádnýho potěšení. „Viděla jsem ji?“ dožaduju se odpovědi. Miller si mě okamžitě přitiskne zpátky k hrudníku a já začnu ze svejch končetin páčit jeho pevněj úchop. „Byla to ona?“ křičím a v záchvatu vzteku mu vrazím loket do žeber.

„Kurva!“ zařve Miller a pustí mě. Skočím po mobilu, snažím se získat náskok, abych z něj vymáčkla odpověď, ale Miller se vrhne dopředu a utne hovor, než stačím něco dalšího říct.

„Co to děláš?“ zaječím na něj a odrážím paže, kterýma se mě snaží znovu chytit.

Vyhraje. Strhne mě k sobě a naprosto mě znehybní ve svý náručí. „Uklidni se!“

Ovládá mě čirá zuřivost a oslepuje odhodlání. „Ne!“ Díky neuvěřitelněj síle, která mnou proudí, se zvednu nahoru a prohnu v zádech, abych se pokusila uniknout sevření čím dál ustaranějšího Millera.

„Uklidni se, Olivie!“ zasyčí mi varovně do ucha, jakmile mě opět bezpečně spoutá u sebe. Obě naše nahá těla sálají horkem a hněvem. „Nechtěj, abych tě žádal dvakrát.“

Ztěžka dýchám a rozčuchaný vlasy mi visí přes celej obličej. „Okamžitě mě pusť.“ Navzdory vyčerpání, za který si můžu jenom sama, se ze všech sil snažím mluvit zřetelně.

Zhluboka se nadechne, vtiskne mi rty do vlasů a pustí mě. Ne-ztrácím čas. Ve vteřině jsem z jeho klína pryč a utíkám před svou chladnou realitou. Prásknu za sebou dveřma a zastavím se až v koupelně hlavní ložnice. Tady taky prásknu dveřma. Pak s dupotem dojdu k vaně ve tvaru vejce a pustím kohoutky. Vztek, kterej ve mně víří, blokuje všechny instrukce z mozku, abych se uklidnila. *Potřebuju* se uklidnit, ale moje nenávisť k Williamovi a duševní muka nad matkou mi to nedovolí. Vjedu si rukama do vlasů a trhnu si za ně, hněv se postupně mění ve frustraci. Ve snaze nějak odvést svou pozornost si vymáčknu na kartáček pastu a začnu si čistit zuby. Je to hloupej pokus, jak se zbavit kyselý pachuti z jejího jména na jazyku.

Poté, co strávím čištěním zubů víc času, než je zdrávo, vyplivnu pastu a vypláchnu si pusu. Pak se podívám do zrcadla. Bledý tváře mám zrudlý směsící ustupujícího hněvu a povědomýho ruměnce touhy, kterej mě poslední dobou nikdy neopouští. Oči mám ustaraný. Po těch příšernejch událostech, kvůli nimž jsme museli opustit Londýn, bylo snadný strčit svoji ignorantskou hlavu do bezedný jámy písku. A teď mě realita o to víc a neúnavně trestá. „Zamkni se před okolním světem a zůstaň tu se mnou navždycky,“ šeptám a ztrácím se v odrazu vlastních očí. Svět kolem mě zpomalí, opřu se rukama po stranách umyvadla a brada mi klesne k hrudníku. Do přetíženého mozku mi prosakuje beznaděj. Není vítaná, ale moje vyčerpaná mysl i tělo

nedokážou najít mezi mýma emocema ani střípek odhodlání. Zase se všechno zdá nemožný.

S těžkým povzdechem zvednu hlavu a zjistím, že voda ve vaně je už skoro po okraj, ale nijak k ní nespěchám. Nemám na to dost energie, a tak se jen pomalu otočím a vleču svý sklíčený tělo přes místnost, abych zastavila kohoutky. Pak si vlezu dovnitř a ponořím se až po bradu. Odolávám touze zavřít oči a potopit i obličej. Nehybně zírám v tý velký místnosti do ztracena a nutím mozek, aby vypnul. Trochu to funguje. Soustředím se na příjemnej tón Millerova hlasu, na každý láskyplný slovo, který mi kdy řekl, a na každý pohlazení, co mi kdy věnoval. Prostě na všechno. Od začátku až doteď. A doufám a modlím se, aby toho v budoucnu bylo ještě mnohem víc.

Tichý zaklepaní na dveře koupelny mě vtáhne zpátky do reality a já musím několikrát zamrkat, abych si zvlhčila oči, suchý z toho zírání do prázdna. „Olivie?“ ozve se Millerův tichej a ustaranej hlas. Cítím se kvůli tomu na hovno. Nečeká na odpověď, rovnou opatrně pootevře dveře a s rukou na klíce se nakloní dovnitř a pátrá po mně pohledem. Navlíkl si černý boxerky a na žebrech je vidět rudej flek od mýho dloubance. Když mě konečně najde, moje provinilost se milionkrát znásobí. Pokouší se usmát, ale pak sklopí oči k podlaze. „Omlouvám se.“

Jeho omluva mě zmate. „Za co se omlouváš?“

„Za všechno,“ odpoví bez zaváhání. „Za to, že jsem tě nechal se do mě zamilovat. Za to...“ Vzhledne ke mně a pomalu se nadechne. „Že jsem tebou příliš fascinovaný, než abych tě nechal na pokoji.“

Na rtech se mi usadí smutnej úsměv. Sáhnu pro šampon a podám mu ho. „Prokázal bys mi tu čest a umyl mi vlasy?“ Potřebuju se ztratit v troše uctívání, v čemkoli, co by ustálilo náš otřesenej svět.

„Nic by mi nepřineslo větší potěšení,“ souhlasí a dlouhejma krokama zruší naši vzdálenost. Poklekne vedle vany, vezme si ode mě lahvičku a vymáčkne si do dlaně trochu šamponu. Sednu si a otočím se k němu zády, aby to měl pohodlnější, a když ve vlasech ucítím silný prsty, zavřu oči. Jeho péče a pomalý, rozvážný pohyby přinesou záblesk míru. Chvilí je ticho. Masíruje mi hlavu, pak mi jemně přikáže, abych si ji opláchl, a nakonec nanese i kondicionér. „Miluju tvoje vlasy,“ zašeptá. Dává si načas. Mazlí se s nimi, projíždí je prsty a pobrukuje si u toho.

„Potřebujou zkrátit,“ odpovím a usměju se, když okamžitě strne.

„Jenom konečky.“ Shrne si mokré prameny do dlaně a natáčí je tak dlouho, dokud je nemá namotaný kolem pěsti. „A chci tam jít s tebou.“ Jemně zatáhne a skloní ke mně tvář.

„Chceš toho kadeřníka kontrolovat?“ zeptám se zmateně a poposednu si ve vodě, vděčná za jeho snahu mě rozptýlit.

„To si piš.“ Nedělá si legraci, vím to. Něžně mě líbá na rty, drobný polibky lehký jako pírko, dokud si jeho horkej jazyk nenajde cestu do mých úst a nezačne je láskyplně dobývat. Podvolím se mu, zavřu oči a můj svět se uklidní. „Chutnáš tak dobře.“

Přeruší náš polibek, ale tvář nechá těsně u mý. Zamyšleně mi rozmotá vlasy, až se z poloviny máchají ve vodě. Už je mám fakt moc dlouhý, dosahují skoro až k bedrům, ale vypadá to, že tak už zůstanou. „Smyjeme z nich ten kondicionér.“ Chvilku mě palcem hladí po tváři a pak mi přesune ruce na krk a pobídne mě, abych se potopila pod vodu. Sklouznu dolů, zavřu oči a zmizím pod hladinou, všechno na jednu slyším jen tlumeně.

Zadržet dech je snadný. Co jsem potkala Millera, dělala jsem to už tolikrát, pokaždý, když mě o něj připravil jedním ze svejch dokonalejch

polibků nebo když mě drážděním přivedl k vrcholu. S tím, jak nic nevidím a pořádně neslyším, vnímám jediné jeho. Prstama mi projíždí vlasy, smývá kondicionér a s ním zároveň i beznaděj. Ale pak mu ruka sjede po tváři ke krku. A potom k hrudníku. A odtamtud k jednomu z ňader. Bradavka mě začne brnět očekáváním. Ladně ho obkrouží a pak zamíří přes břicho k vnitřním stranám stehen. Celá se pod vodou napnu, bojuju o to, abych zůstala nehnutě a udržela si dech. Tma a ticho kolem mě posilují ostatní smysly, ze všeho nejvíc hmat. Jeho prst si najde cestu mezi stydké pysky a hluboko do mě vklouzne. Ruce mi vystřelí z vody, zaklesnou se za okraje vany a já se rychle vytáhnou nahoru. Potřebuju zachytit každičkej potěšitelnej kousek Millera, kterej mě uctívá – zejména jeho dokonalou tvář, naplněnou zadostiučiněním.

Zajíknu se, vtáhnou dech do plic a Miller nasadí línej rytmus. „Hmmm.“ Opřu si hlavu dozadu a nechám ji ochable spadnout stranou, abych ho mohla při jeho představení sledovat.

„Je to dobré?“ Hlas má drsnej a oči potemnělý.

Přikývnu, kousnu se do rtu a na svý misi ovládnout třepotavý lechtání ve svém podbřišku zatnu všechny vnitřní svaly. Jenže když mi přitiskne palec ke klitoris a začne s tím svým mučivým kroužením, přestanu se ovládat. „Je to báječný,“ vydechnu a začínám lapat po dechu. Moje rozkoš se jenom znásobí, když pootevře rty a posune se víc k okraji vany, aby ke mně líp mohl. Pomalu odtáhne ruku, podívá se na mě a znovu vyrazí vpřed. Ze všech pórů těla mu nečiší nic jinýho než zadostiučinění a vítězství. Tělo se mi začíná třást. „Millere, prosím,“ škemrám a začínám v zoufalství zbytečně házet hlavou. „Prosím, udělej mě.“

Tentokrát moji žádost neignoruje. Stejně jako já si nepřeje nic jinýho než přehlušit utrpení, kterým jsme prošli v pracovně. Nakloní

se nad vanu, nepřestává se do mě hluboko nořit, zmocní se mý pusu a prolíbá mě k orgasmu. Když přepadnu přes okraj, kousnu ho do spodního rtu a nejspíš mu zaťatýma zubama působím bolest, ale jeho to v udobřování nezastaví. Znovu a znovu na mě útočí neúprosný návaly rozkoše. Tělo se mi divoce třese, až cákám všude kolem, dokud mi nedojdou síly a neochabnu jako hadrová panenka. Teď jsem unavená z úplně jinýho důvodu, což je mnohem lepší než moje předchozí vyčerpanost.

„Děkuju,“ vypravím ze sebe mezi hvízdavými nádechy a nutím víčka, aby zůstaly otevřeny.

„Nikdy mi neděkuj, Olivie Taylorová.“

Ztěžka a namáhavě dýchám, tělo ještě vstřebává následky uspokojící extáze. „Omlouvám se, že jsem ti ublížila.“

Usměje se. Je to jenom mírnej úsměv, ale i malinkej záblesk toho nádhernýho pohledu je vítanej. A s každým dalším dnem ho potřebuju víc a víc. Nadechne se, vyklouzne ze mě a hladí mě, dokud není zpátky u mý tváře. Víím, co se chystá říct. „Ty mi fyzicky ublížit nemůžeš, Olivie.“

Přikývnu a nechám ho, aby mi pomohl z vany a zabalil mě do osušky. Z nedaleký poličky vezme další a začne mi třít vlasy.

„Musíme ty nezkrotné vlny usušit.“ Vezme mě za krk a odvede k posteli, kde mi ukáže, abych si sedla na kraj. Bez řečí ho poslechnu. Čím víc Millerových rukou ve vlasech, tím líp. Vytáhne z šuplíku fén, strčí ho do zásuvky a pak se usadí obkročmo za mnou a celou mě svým tělem zabalí jako do kokonu. Kvůli hučení fénu nemůžeme mluvit, takže jsem v podstatě spokojená. Prostě se uvolním, zavřu oči a užívám si, jak mi masíruje pokožku hlavy a fouká mi vlasy fénem. Musím se usmívat, když si představím výraz uspokojení v jeho tváři.